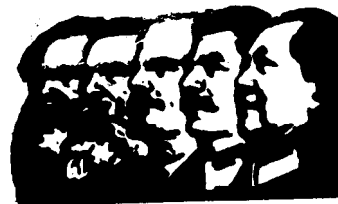

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 8 ΝΟΕΜΒΡΗ 1996 ΑΡ.ΦΥΛ. 267 ΔΡΧ. 150

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ '96 ΝΑ ΦΡΑΞΟΥΜΕ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΣΤΟ ΝΕΟ ΜΑΥΡΟ ΜΕΤΩΠΟ ΤΗΣ ΕΚΤΡΟΠΗΣ

Σε κάθε μεγάλη ιστορική σύγκρουση μπορεί να διαπιστώσει την κρυμμένη αλήθεια της επόμενης μεγάλης σύγκρουσης. Αυτός είναι ο λόγος που στις επετείους συγκρούονται πάντα δύο τωρινές γραμμές, ενώ γιορτάζουν κάτι που φαινομενικά είναι παλιό.

Η επέτειος του Πολυτεχνείου φέρνει πάντα στην επιφάνεια τις δύο γραμμές που υπήρχαν μέσα σ' αυτό. Η μια ήταν η γραμμή του αντιφασισμού, του αντιμιλιταρισμού και του αντιιμπεριαλισμού. Ήταν οι υπερασπιστές της εκείνοι που έκαναν την κατάληψη, που αποτέλεσαν την ψυχή της, τον όγκο και το πνεύμα της. Αυτοί εκπροσωπούσαν εκείνο που αγαπήθηκε από το λαό.

Η άλλη ήταν η γραμμή του μονόπλευρου αντιιμπεριαλισμού, του σοσιαλφασισμού και του μιλιταρισμού. Αυτή ήταν η γραμμή εκείνων που εμπόδισαν όσο μπορούσαν την κατάληψη, τη συκοφάντησαν με την Πανσπουδαστική Νο 8 σα δουλειά της ΚΥΠ και που, όταν είδαν ότι απομονώθηκαν, μπήκαν στην κατάληψη και “πιάσαν τα

πόστα”. Αυτή η γραμμή κυριαρχεί σήμερα και πνίγει τη δημοκρατία και την αριστερά.

Η πρώτη δουλειά των ανθρώπων του ψευτοΚΚΕ, στο Πολυτεχνείο του '73 ήταν να πιάσουν το ραδιοφωνικό σταθμό για ν' αλλάξουν τον πλατύ αντιδικτατορικό χαρακτήρα του κινήματος και να τον μετατρέψουν σε ένα μονόπλευρο και στείρο αντιαμερικανισμό. Αυτή η άλλη γραμμή είναι εκείνη που τελικά έγινε πολιτική εξουσία στην Ελλάδα και που εδώ και χρόνια διαχειρίζεται το κτίριο και τα συνθήματα του Πολυτεχνείου. Αυτή είναι η δήθεν αριστερή κρατική γραφειοκρατία του ψευτοΚΚΕ, της ισχυρότερης πλευράς της ηγεσίας του ΣΥΝ και του ΠΑΣΟΚ, που αποτελούν σήμερα τον πυρήνα του νέου πολιτικού καθεστώτος της Ελλάδας. Αυτές οι ηγεμονικές ταξικές και πολιτικές δυνάμεις ετοιμάζουν σήμερα τους όρους μιας νέας φασιστικής εκτροπής.

Είναι αυτοί που αναβιώνουν τον κλασικό εθνικοφασισμό των συνταγματαρχών και φέρνουν ξανά στην επιφάνεια με άλλη μορφή το δόγμα “Ελλάς

Ελλήνων Χριστιανών”. Αυτή τη φορά υμνούν ειδικά την ορθοδοξία και το Βυζάντιο και τα υπερασπίζονται απέναντι στη βέβηλη σύγχρονη Δύση. Ξαναζωντανεύουν το χειρότερο σοβινισμό και εμφανίζουν την Ελλάδα αδικημένη και αμυνόμενη απέναντι στους πάντες, ιδιαίτερα απέναντι στην Τουρκία και την Ευρώπη. Κρύβουν επίμονα τον ηγεμονικό ρόλο που έπαιξε ο στρατός στη δικτατορία και την καταστολή της πολυτεχνειακής εξέγερσης και κάνουν αυτές τις μέρες της επετείου επισκέψεις στα στρατόπεδα, όπου βγάζουν λόγους για την ενότητα στρατού και λαού. Την ίδια ώρα αφήνουν σε πλήρη νομιμότητα και στο πολιτικό απυρόβλητο τους ναζί - νεοχίτες της “Χρ. Αυγής”, ενώ σταδιακά βάζουν ζήτημα αποφυλάκισης των χουντικών ή αφήνουν αυτή την προπαγάνδα της “εθνικής λήθης” να σέρνεται. Δεν είναι τυχαίο που το νέο αντιδραστικό καθεστώς σχεδιάζει να κάνει κεντρικό στο φετινό γιορτα-

συνέχεια στη σελ. 2

ΤΙΠΟΤΑ ΔΕ ΘΑ ΣΩΣΕΙ ΤΟ ΨΕΥΤΟΚΚΕ ΑΠΟ ΤΗ ΧΡΕΩΚΟΠΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΥΣ ΜΑΚΕΔΟΝΕΣ

Λίγες βδομάδες μετά τις εκλογές το ψευτοΚΚΕ προσπαθεί να καλύψει τις πληγές του από το χτύπημα που δέχτηκε από τους εθνικά Μακεδόνες, ιδιαίτερα στη Φλώρινα. Για το ψευτοΚΚΕ αυτό το χτύπημα δεν είναι απλά μια στέρηση ψήφων, αλλά πολύ περισσότερο, μια βαθιά αμφισβήτηση της “ιστορικής του πρόσωσης”.

Σε κανένα άλλο σημείο της πολιτικής του αυτό το κόμμα δεν ξεσκεπάζεται σαν τόσο ξένο και αντίθετο με το παλιό αληθινό ΚΚΕ όσο εδώ. Είναι δηλαδή εδώ, στο Μακεδονικό, που αυτό ξεσκεπά-

ζεται σαν κόμμα βαθιά αντιδημοκρατικό και αντιδημοκρατικό και εδώ που αποκαλύπτεται η αρνητική του σχέση με την ιστορία του κομμουνιστικού κινήματος της χώρας μας, και πιο ειδικά με το μεγάλο δεύτερο επαναστατικό πόλεμο 1946-1949.

Ασφαλώς αυτή η αποκάλυψη δεν είναι αυτόματη ούτε οφείλεται σε μια ξαφνική ανάσχυση ιστορικών στοιχείων από μερικούς τίμιους και τολμηρούς ιστοριοδίφες. Το Μακεδονικό ξαναπαίρνει στο ιστορικό προσκήνιο επειδή ανεξαρτητοποιείται το εθνικό

κράτος των Μακεδόνων και επειδή ο ελληνικός σοβινισμός αρνείται την ύπαρξη του εθνικού χαρακτήρα αυτού του κράτους. Έτσι όμως ξεσηκώνεται μετά από 50 χρόνια και η ρημαγμένη μακεδονική εθνική μειονότητα στην Ελλάδα, που βρίσκει για πρώτη φορά τη δυνατότητα της νόμιμης πολιτικής της οργάνωσης μέσα στις συνθήκες του υπό όρους και ρευστού ευρωπαϊσμού στα Βαλκάνια και την Ελλάδα. Το ψευτοΚΚΕ αρνείται τότε και την ύπαρξη

συνέχεια στη σελ. 2

Ελληνορωσικός άξονας στα Βαλκάνια

Η Ρωσία, όπως είχαμε γράψει στο προπροηγούμενο φύλο, παίρνει την πρωτοβουλία για τη Σύνοδο Κορυφής των Βαλκανίων και έχει στόχο να την πραγματοποιήσουν όλες οι βαλκανικές χώρες στην πρωτεύουσα της Μακεδονίας, τα Σκόπια. Την ώρα που δημιουργούνται μια σειρά δυσκολίες στη ρώσικη βαλκανική πολιτική μετά τα αποτελέσματα των εκλογών στη Ρουμανία, Βουλγαρία, Αλβανία και Σερβία (βλέπε σχετικό άρθρο), η Ελλάδα με την κυβέρνηση Σημίτη στρώνει το δρόμο για το πέρας της αντιδυτικής πολιτικής σ' ένα μέτωπο των βαλκανικών χωρών. Όπως τονίζει η *Ελευθεροτυπία* στις 22/10, «ελληνορωσική πρωτοβουλία για τη σύγκληση διάσκεψης σε υψη-

λό πολιτικό επίπεδο μεταξύ των βαλκανικών χωρών, άλλων ενδιαφερόμενων χωρών και οργανισμών, με στόχο την ειρήνη και τη σταθερότητα στην περιοχή αναπτύχθηκε χθες κατά τη διάρκεια της Συνόδου για τη Σταθερότητα και τη Συνεργασία στη Νοτιοανατολική Ευρώπη.

Με την πρωτοβουλία αυτή αποκαταστάθηκε κατ' ουσίαν το κενό που υπήρχε από τη μόνιμη και ενεργό παρουσία της Ρωσίας στις βαλκανικές εξελίξεις.

Η κοινή αυτή ελληνορωσική πρωτοβουλία έγινε κατ' αρχήν δεκτή από τις βαλκανικές χώρες».

Ρωσία και Ελλάδα από κοινού για να στήσουν το αντιδυτικό-φιλορώσικο μέτωπο στα Βαλκάνια. Τι άλλο θα δούμε!!

ΟΧΙ ΣΤΟ ΝΕΟ ΜΑΥΡΟ ΜΕΤΩΠΟ

συνέχεια από τη σελ. 1

σμό του Πολυτεχνείου το ζήτημα της Κύπρου.

Αλλά η νέα καθεστωτική αντίληψη για την Κύπρο είναι στο βάθος της ίδια με την απριλιανή. Και η απριλιανή αντίληψη για το Κυπριακό είναι εκείνη στην οποία χρωστάμε τη δικτατορία. Γιατί όπως τότε έτσι και σήμερα ο ελληνικός εθνικοφασισμός αντιμετώπισε την Κύπρο κυρίως σαν ένα θύμα της Τουρκίας και όχι σα θύμα του ανταγωνισμού δύο σοβινισμών, του ελληνικού και του τούρκικου, όπου μάλιστα ο ελληνικός σοβινισμός έπαιξε πάντα τον πιο εσωτερικό και πιο διαβρωτικό ηγεμονικό ρόλο για την αρνητική πορεία του νεαρού κυπριακού κράτους. Η Κύπρος σα στόχος του ελληνικού σοβινισμού έφερε την απριλιανή χούντα. Η Κύπρος σαν προστατευόμενο από την ελληνική "εθνική στρατηγική" θύμα της τούρκικης εισβολής είναι εκείνος ο παράγοντας που προετοιμάζει τις νέες καταστροφές για τη χώρα μας και την ίδια την Κύπρο.

Στα 1967 ο "εθνικός" στόχος της Ένωσης με την Κύπρο στα πλαίσια της αμερικάνικης ηγεμονίας έφερε το φασισμό. Σήμερα ο "πανεθνικός" στόχος της προστασίας της Κύπρου κουβαλάει την ηγεμονία της ρώσικης υπερδύναμης στη χώρα μας και προετοιμάζει έναν ελληνοτουρκικό πόλεμο και μια νέα δικτατορία. Η Ρωσία έρχεται δίχως

πια την επίφοβη για τους αντιδραστικούς κόκκινη φορεσιά της, σα χώρα της ορθοδοξίας και του αντιδουτικισμού, σαν ένας νέος τσαρισμός με πυρηνικά. Έτσι ξαφνικά σήμερα όλοι οι παλιοί φίλοι της αμερικάνικης υπερδύναμης, οι βασανιστές του λαού, οι χουντικοί, οι κρυμμένοι στα έγκατα της γης χίτες και τεταρταυγουσιανοί, καθώς τα πιο αντιδραστικά τμήματα της άρχουσας τάξης, κυρίως ο εκκλησιαστικός και στρατιωτικός μηχανισμός, ανακαλύπτουν ξαφνικά την ανάγκη μιας αντιευρωπαϊκής πορείας, στα πλαίσια ενός νέου ρατσιστικού "ανώτερου ελληνισμού".

Αυτού του είδους ο αντιευρωπαϊσμός δεν είναι προοδευτικός ούτε αντιιμπεριαλιστικός, γιατί χτυπάει ό,τι καλό έχει η σύγχρονη Ευρώπη, δηλαδή τις δημοκρατικές και κοινωνικές κατακτήσεις των λαών της και τη φιλειρηνική πολιτική των σύγχρονων ευρωπαϊκών κρατών. Αυτός ο αντιευρωπαϊσμός σπρώχνει την Ελλάδα σε μια βαλκανική οπισθοδρόμηση, που το πρότυπό της είναι η νεοχιτλική, κατεστραμμένη από τον πόλεμο, ρημαγμένη από τη γραφειοκρατική διαφθορά, και εξαρτημένη από το ρώσικο νεοτσαρισμό Σερβία. Γι' αυτό στην υποστήριξη του σέρβικου φασισμού ενώνεται σήμερα όλος ο νεομεσαιώνας της χώρας μας, από τη Ρηγίλλης και τη Χαρ. Τρικούπη ως τον Περισσό, από την Αρχιεπισκοπή ως το Πεντάγωνο και από τη "17 Νοέμβρη" ως τη "Χρ. Αυγή". Αυτό είναι το νέο μαύρο μέτωπο.

Αν αυτό το μέτωπο μπορεί σήμερα να περιλαμβάνει -και μάλιστα σε ηγεμονική θέση- όλη την υποτιθέμενη επίσημη αριστερά, που δημαγωγεί με το Πολυτεχνείο, είναι κυρίως γιατί η αληθινή αριστερά του Πολυτεχνείου, το αληθινό Πολυτεχνείο, δεν μπόρεσε για λόγους ιστορικούς να δει ότι πίσω από τη χούντα ήταν ο ελληνικός σοβινισμός. Γι' αυτό άλλωστε τη χούντα δεν την έριξε το Πολυτεχνείο, αλλά η ήττα του σοβινισμού στην Κύπρο. Όμως η ήττα αυτή δεν ήταν από το λαό. Γι' αυτό ο σοβινισμός και η ξενοδουλεία ξανασηκώνουν κεφάλι. Όμως τώρα που σηκώνει ξανά κεφάλι θα υποστεί πλήγμα από τις ίδιες δυνάμεις που έκαναν το αληθινό αντιφασιστικό Πολυτεχνείο. Δηλαδή τη δημοκρατική διανοήση και τους ανώνυμους εργαζόμενους που κατέβηκαν κατά δεκάδες χιλιάδες στους δρόμους της Αθήνας το Νοέμβρη του 1973 περιφρονώντας ένα σιδηρόφραχτο καθεστώς.

Τώρα βέβαια ο εχθρός είναι πιο καλυμμένος, αλλά ο λαός πιο έμπειρος και ο δημοκρατισμός πιο βαθύς μέσα στη ζωή αυτού του λαού. Κανείς δε θα μπορέσει να τον σύρει εύκολα σε έναν πόλεμο και ποτέ να τον κάνει να ακολουθήσει μια δικτατορία.

Αυτό σημαίνει η φράση "Το Πολυτεχνείο ζει".

ΤΙΠΟΤΑ ΔΕ ΘΑ ΣΩΣΕΙ ΤΟ ΨΕΥΤΟΚΚΕ ΑΠΟ ΤΗ ΧΡΕΩΚΟΠΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΥΣ ΜΑΚΕΔΟΝΕΣ

συνέχεια από τη σελ. 1

του μακεδονικού έθνους και την ύπαρξη της μακεδονικής εθνικής μειονότητας.

Αυτή είναι μια μετωπική σύγκρουση με τη στάση, τις θέσεις και τις αρχές του παλιού αληθινού ΚΚΕ. Το αληθινό ΚΚΕ όχι μόνο αναγνώριζε στα λόγια και στην πράξη την ύπαρξη μακεδονικού έθνους και μακεδονικής εθνικής μειονότητας, αλλά δέχτηκε γι' αυτή του τη στάση όλο το μίσος της αστικής τάξης. Μπορούμε να πούμε ότι το ΚΚΕ ανδρώθηκε σα διεθνιστικό κόμμα πάνω στο Μακεδονικό. Τα μέλη του πλήρωσαν με τις φυλακές και με το εκτελεστικό απόσπασμα τη θέση του κόμματος για το Μακεδονικό όλη την περίοδο από το 1936 ως το 1950. Αν αυτό το κόμμα ήταν διεθνιστικό ήταν γι' αυτό. Αλλά και ο πατριωτισμός του ΚΚΕ ήταν διεθνιστικός. Γι' αυτό μισήθηκε τόσο πολύ απ' όλη την αστική τάξη.

Αλλά και γι' αυτό το αληθινό ηρωικό ΚΚΕ αγαλιάστηκε από τους εθνικά Μακεδόνες, που πάλεψαν με αυταπάρνηση και ενθουσιασμό μέσα από τις γραμμές του ΔΣΕ για τα δικαιώματά τους και για τα δικαιώματα όλου του λαού, όλων των εθνοτήτων. Δίχως Μακεδόνες, δίχως δηλαδή σύνδεση της ελληνικής επανάστασης με την υπεράσπιση της πιο καταπιεσμένης εθνότητας, δε θα υπήρχε ΔΣΕ ούτε ιδεολογικά ούτε πολιτικά ούτε οργανωτικά.

Τα βουνά που φιλοξένησαν το

β' αντάρτικο δε θα ήταν άπαρτα και αληθινές απελευθερωμένες βάσεις της μεγαλύτερης ταξικής επανάστασης της νεοελληνικής ιστορίας δίχως το μακεδονικό πληθυσμό που αγκάλιασε αυτή την επανάσταση.

Είναι φυσικό λοιπόν που οι νέοι Μακαδόνες γυρίζουν την πλάτη και καταγγέλλουν το ψευτοΚΚΕ. Είναι φυσικό που φτιάχνουν δικό τους δημοκρατικό κόμμα, το Ουράνιο Τόξο, και ακόμα φυσικότερο που ενώνονται όλο και περισσότερο με τους κομμουνιστές της ΟΑΚΚΕ, που συνεχίζουν σήμερα ιδεολογικά και πολιτικά την επαναστατική πορεία του παλιού ηρωικού ΚΚΕ.

Αυτή η νέα κατάσταση υποχρεώνει το ψευτοΚΚΕ να ξαναρχίσει στη μάχη για να κερδίσει ένα μέρος των Μακεδόνων και να τους διασπάσει. Η φιάστα που οργάνωσε το ψευτοΚΚΕ στη Φλώρινα στις 3 του Νοέμβρη για τα 50 χρόνια του ΔΣΕ με ομιλήτη το Φλωράκη είχε σαν κύριο στόχο να κερδίσει το χαμένο έδαφος στους Μακεδόνες.

Εκεί ο μεγάλος αυτός προδότης του ΔΣΕ και πράχτορας της Ρωσίας ζήτησε τον επαναπατρισμό των προσφύγων εθνικά Μακεδόνων με όρους προδοσίας. Ο Φλωράκης ονόμασε τους εθνικά Μακεδόνες Σλαβομακεδόνες, αρνούμενος το δικαίωμα του αυτοπροσδιορισμού σε ένα έθνος και μια εθνική μειονότητα και επιμένοντας σε έναν όρο που παλιά είχε μια προοδευτική σημασία, αλλά σήμε-

ρα σημαίνει το βιασμό της συνείδησης ενός έθνους, ενός κράτους και μιας εθνικής μειονότητας. Ακόμα περισσότερο σήμερα, αντίθετα από παλιά, αυτός ο όρος σημαίνει την άρνηση της ύπαρξης μακεδονικού έθνους. Γι' αυτό ο Φλωράκης ονόμασε τους μακεδόνες πρόσφυγες "Σλάβους στο γένος" και όχι καν "Σλαβομακεδόνες στο γένος", ακριβώς για να μην υπάρχει και το πιο μακρινό ενδεχόμενο μέσω ενός άλματος από το "γένος" στο "έθνος" να πάμε σε ένα "σλαβομακεδονικό έθνος".

Γένος, λοιπόν, για να μην ακουστεί ποτέ η λέξη έθνος και Σλάβο για να μην έχει μέσα του τον όρο Μακεδονία σαν εθνικό προσδιορισμό. Αυτή είναι η πιο προωθημένη φασιστική γραμμή, δηλαδή η σοσιαλφασιστική γραμμή για το ζήτημα του ονόματος του κράτους της Δημ. της Μακεδονίας, για το ζήτημα του μακεδονικού έθνους και για το ζήτημα της μακεδονικής εθνικής μειονότητας. Είναι η ίδια γραμμή που προορίζεται άλλωστε να επικρατήσει και στο ζήτημα της τούρκικης εθνικής μειονότητας, καθώς ο Φλωράκης σε μια άλλη παράγραφο της ομιλίας του συνόψισε τη γενική πλατφόρμα για το Μακεδονικό λέγοντας ότι «το ΚΚΕ αναγνωρίζει και παλεύει για να απολαμβάνουν όλοι οι Έλληνες πολίτες ανεξάρτητα από γένος, φυλή, γλώσσα και θρησκεία όλα τα δικαιώματα που έχουν οι Έλληνες το γένος».

Το γένος λοιπόν αντικαθιστά το έθνος και, για να μη φανεί η απάτη, ο Φλωράκης μιλάει και για ελληνες το γένος. Βέβαια ο όρος γένος είναι για τους Έλληνες ένας παπαδίστικος, μεγαλοϊδεάτικος όρος που αντιστρατεύεται και αυτός το έθνος, αλλά από τα δεξιά. Ο γεροπροδότης αυτός και το κόμμα του περιμένουν μ' αυτή τους την πολιτική πρωτοβουλία να δρέψουν καρπούς μέσα στην παλιά γενιά των εθνικά Μακεδόνων και να χρησιμοποιήσουν τους πρόσφυγες που θα επιστρέψουν σαν ένα προπαγανδιστικό εργαλείο και μέσα στη μειονότητα και μέσα στη χώρα γενικά.

Όμως θα αποτύχουν και στα δύο μέτωπα. Από την ώρα που αποδείχτηκε πόσο βάνουση και φασιστική είναι η απαίτηση για αλλαγή του ονόματος ενός έθνους και μιας χώρας, κανένας συνειδητός πρόσφυγας δε θα χρωστάει ούτε μια δεκάρα υποχρέωση στο Φλωράκη για την επιστροφή του στον τόπο του. Αντίθετα, οι εθνικά Μακεδόνες πολιτικοί πρόσφυγες στην τεράστια πλειοψηφία τους θα είναι μάρτυρες και της προδοσίας του ψευτοΚΚΕ όχι μόνο στο Μακεδονικό, αλλά και της προδοσίας του απέναντι στο ΔΣΕ και το δεύτερο επαναστατικό εμφύλιο γενικότερα.

Ξέρουν οι συνειδητοί Μακεδόνες παλιοί μαχητές του ΔΣΕ και του παλιού ΚΚΕ καλύτερα από τον καθένα πόση λάσπη και χολή ρίχνανε ο Φλωράκης, ο Κολιγιάννης και άλλοι αποστάτες στην επαναστατική κυρίαρχη γραμμή του ΚΚΕ και στο β' αντάρτικο για πενήντα ολόκληρα χρόνια. Ξέρουν ακόμα όλοι όσοι μείνανε πιστοί στις κλασικές επαναστατικές αρχές ότι το ψευτοΚΚΕ είναι ο μεγαλύτερος διώχτης και εξολοθρευτής των αληθινών κομμουνιστών του παλιού ΚΚΕ στο πλευρό των ρώσων αφεντικών τους της εποχής Χρυστσόφ-Μπρέζνιεφ.

Αν τώρα το ψευτοΚΚΕ οργανώνει φιάστες υπέρ του ΔΣΕ, είναι επειδή τώρα πια οι πράχτορες της Ρωσίας έχουν το πάνω χέρι στη

χώρα, επειδή ο ΔΣΕ έχει κερδίσει ηθικά μέσα στο λαό και έχει αποκατασταθεί στη συνείδησή του και, κυρίως, επειδή ο ΔΣΕ στη μορφή του ήταν ένας αντιαμερικάνικος αγώνας. Το ψευτοΚΚΕ θα πάρει αυτή τη μορφή για να δυναμώσει, σύμφωνα με τα συμφέροντα της υπερδύναμης που υπηρετεί, το δεξιό αντιαμερικανισμό και αντιδουτικισμό.

Το ψευτοΚΚΕ θα είναι τώρα μαζί με όλους τους χίτες, τους ταγματσαφαλίτες, τους νεοναζί και τους σοβινιστές στο βρώμικο και όψιμο αντιδουτικό μέτωπο. Τότε που η αμερικάνικη υπερδύναμη ηγεμόνευε στη χώρα και με τα όπλα της έσφαζε τους έλληνες επαναστάτες και τους Μακεδόνες μαχητές του ΔΣΕ όλοι αυτοί ήταν υπηρέτες της. Τώρα που ανατέλλει η "ορθόδοξη υπερδύναμη" όλοι αυτοί σηκώνουν τα αντιιμπεριαλιστικά λάβαρα.

Όμως ο πύθκος, όσες μεταμφιέσεις και να κάνει, δεν μπορεί να κρύψει την ουρά του. Έτσι κι αυτοί δεν μπορούν να κρύψουν τον εθνορατσιστικό τους χαρακτήρα. Όπως τότε, έτσι και σήμερα όλοι αυτοί μανιασμένοι χτυπάνε την εθνική υπόσταση και την ύπαρξη των Μακεδόνων.

Το Μακεδονικό είναι για τη χώρα μας το αιώνιο τεστ της δημοκρατίας και του διεθνισμού.

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

15θήμερη εφημερίδα
της ΟΑΚΚΕ
Υπεύθυνος σύμφωνα
με το νόμο
Κώστας Λιακόπουλος
Χαλκοκονδύλη 35
5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ. 5232553
Ετήσια συνδρομή: 3.600
Εξαμηνιαία: 1.800

ΝΔ: Οι κεντριστές προωθούν τις θέσεις τους

Να λοιπόν που μέσα από την οξυτάτη διαμάχη των δύο πόλεων μέσα στη ΝΔ ξεπροβάλλει ισχυρό ένα ανέπαφο από τον σκυλοκαυγά κομματικό "κέντρο". Τα ως τώρα βασικά του στελέχη είναι οι Βαρβιτσιώτης, Τσαλδάρης, Κεφαλογιάννης. Όμως κανείς από αυτούς δεν μπορεί να τρέξει για την προεδρία, τουλάχιστον σε μόνιμο επίπεδο. Είναι όλοι τους είτε χλωμοί και αποτυχημένοι είτε άνθρωποι του παρασκηνίου. Γι' αυτό οι ως τα τώρα βασικοί διεκδικητές της αρχηγίας μπορεί να είναι οι κεντριστές Κ. Καραμανλής και Αβραμόπουλος. Έχουμε ξαναγράψει πως η σύγκρουση των δύο πόλων στη ΝΔ θα δώσει τη νίκη στους κεντριστές, γιατί οι δύο πόλοι δεν εμφανίζονται με πολιτική πλατφόρμα. Κανείς από τους δύο δεν εμφανίζεται στο πεδίο της μάχης με πολιτική γραμμή.

Ο βασικός λόγος είναι ότι και οι δύο αντίπαλες γραμμές είναι απομονωμένες και νικημένες πολιτικά. Το μέτωπο Μητσοτάκη-Μάνου-Σουφλιά είναι το φιλοευρωπαϊκό δημοκρατικό τμήμα της ΝΔ. Όμως αυτό το μέτωπο δεν τολμάει να προβάλλει τη γραμμή του, γιατί αυτή είναι σχεδόν απαγορευμένη στο εθνικό ζήτημα, ιδιαίτερα στο τουρκικό. Η ειρηνόφιλη γραμμή Μητσοτάκη απέναντι στην Τουρκία θα ανατινάξει τη σχέση της τριάδας με την κομματική βάση, αλλά και τις σχέσεις μέσα στην τριάδα. Ακόμα, το μέτωπο των τριών δεν μπορεί να προβάλλει ενιαία γραμμή και στο ζήτημα της πάλης ενάντια στον κρατικό γραφειοκρατισμό και της ιδιωτικοποίησης. Γιατί και οι τρεις τους ξέρουν, ιδιαίτερα ο Σουφλιάς, ότι μ' αυτό τον τρόπο θα χάνανε κάθε δεσμό με τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία της ΝΔ μέσα στις ΔΕΚΟ. Γι' αυτό διακηρύσσουν σε κάθε τόνο ότι η αντίθεση με τον Έβερτ είναι μόνο στο στιλ, δηλαδή όχι στην ουσία των θέσεων, αλλά στη μορφή τους.

Από την άλλη μεριά, ούτε ο Έβερτ μπορεί να ξεδιπλώσει όλη του τη γραμμή, που είναι η σοβινιστική αντιτουρκική γραμμή. Αυτή η γραμμή νικήθηκε στις εκλογές από την εσκεμμένα μεσοβέζικη, μισοσοβινιστική, μισοευρωπαϊκή γραμμή των ρωσόφιλων. Η νίκη του μετώπου Λαλιώτη-Σημίτη και του ΣΥΝ σ' αυτές τις εκλογές είναι η νίκη αυτής της μεσοβέζικης γραμμής. Έτσι ο Έβερτ εμφανίζεται μπροστά στη βάση σαν ενσαρκωτής της κομματικής νομιμότητας, δηλαδή των οργανωτικών κομματικών μορφών, και πιο ειδικά των καταστατικών. Και από αυτόν λείπει ολόκληρη η πολιτική.

Όταν λοιπόν σε μια τέτοια λυσασμένη και οξυτάτη σύγκρουση οι δύο πόλοι δεν εμφανίζονται μπροστά στην κοινή κομματική βάση με όλα τους τα πολιτικά ό-

πλα, είναι αδύνατο και να πείσουν και να εμπνεύσουν ενθουσιασμό. Αντίθετα, ο πολιτικός οππορτουνισμός τους και η έλλειψη οποιασδήποτε σαφήνειας τους κάνει αναξιόπιστους και διαμορφώνει μοιραία ένα μεγάλο ρεύμα κέντρου στην κομματική βάση. Ένα ρεύμα πολιτικά ακαλλιέργητο που πιστεύει εύκολα ότι η πάλη είναι για τις καρέκλες, δηλαδή η εξουσία για την εξουσία. Εύκολα λοιπόν το κέντρο αυτό μπορεί να χειραγωγηθεί από τους κεντριστές της κορυφής. Δηλαδή από εκείνους που επίσης έχουν πολιτική γραμμή, που βρίσκονται μοιραία πιο κοντά στον έναν από τους δύο πόλους της σύγκρουσης, αλλά εμφανίζονται σαν να απέχουν το ίδιο και διακηρύσσουν πάντα ότι δεν είναι "ούτε με τον έναν ούτε με τον άλλον".

Αυτό το "ούτε-ούτε" των ίσων αποστάσεων όλων των οππορτουνισμών της ιστορίας είναι εξαιρετικά καθησυχαστικό για τα πληγωμένα από τη διάσπαση πλήθη που ζεσταίνονται μόνο με την ονειροφαντασία της ενότητας. Οι κεντριστές προσφέρουν πάντα στην καθυστερημένη μάζα το όπιο μιας αδύνατης ενότητας και η ενωτική γραμμή τους είναι πάντα μια μέση γραμμή στην εμφάνισή της. Όμως η συμπεριφορά τους δεν είναι ποτέ αληθινά κεντρώα. Κεντρώα είναι τα χαμένα και ταλαντευόμενα στελέχη της ΝΔ. Όμως οι κεντριστές δεν ταλαντεύονται σ' αλήθεια. Για παράδειγμα, οι Βαρβιτσιώτης, Τσαλδάρης, Κ. Καραμανλής στη φάση της διεκδίκησης της προεδρίας από Σουφλιά και Έβερτ πήγαν με τον Έβερτ γιατί η νίκη Σουφλιά θα έφερνε ξανά πανίσχυρο στην κομματική εξουσία τον κύριο εχθρό τους, το Μητσοτάκη. Μόλις εξασφάλισαν όμως τη μη εκλογή Σουφλιά, ανέλαβαν να υπονομεύσουν τον Έβερτ, έτσι ώστε να ανοίξει ο δρόμος για τους ίδιους.

Και ο δρόμος ανοίξει. Το τελευταίο πολιτικό συμβούλιο της ΝΔ που όλοι περίμεναν να συμβούλιο της διάσπασης έδωσε τη νίκη στους κεντριστές, με εκπρόσωπο σ' αυτή τη φάση το Βαρβιτσιώτη. Ο Έβερτ και ο Μητσοτάκης νικήθηκαν.

Ο Έβερτ αναγκάστηκε να αποδεχτεί πρόωρο συνέδριο και αλλαγή στη σύνθεση των συνέδρων μέσω της αντικαταστατικής διεύρυνσης των ήδη εκλεγμένων. Ο Μητσοτάκης αναγκάστηκε να παραιτηθεί από τη διαδικασία της εκλογής νέων συνέδρων στα πλαίσια ενός δημοκρατικού συνεδρίου.

Οι κεντριστές νίκησαν γιατί τη διεύρυνση των συνέδρων θα την προτείνει ο Βαρβιτσιώτης. Δηλαδή οι κεντριστές θα αναλάβουν από εδώ και μπρος όλη τη διαδικασία των επαφών, διαβουλεύσεων, παζαρεμάτων με όλες τις πτέρυγες, προκειμένου να συντάξουν μια μέθοδο ή, καλύτερα, μια λί-

στα εκλογέων.

Για να έχουν κομματική στήριξη σ' αυτή τη δουλειά οι κεντριστές σκάρωσαν τις τελευταίες μέρες μια λίστα 22 στελεχών, που ζήτησαν από τους ηγέτες όλων των ρευμάτων να τα βρουν. Δεν είναι τυχαίο που η λίστα εμφανίστηκε λίγες μέρες πριν την κρίσιμη διαδικασία του πολιτικού Συμβουλίου και έδωσε σάρκα στη διαιτητική παρέμβαση των κεντριστών, που αυτόματα πήραν το χρυσό τίτλο του ενωτικού. Ο φίλος του Κόκκαλη εκπρόσωπος της ΝΔ Παυλόπουλος, που αποστασιοποιείται από την πρώτη στιγμή της νέας εκλογής του από τον καταφαγωμένο Έβερτ, εμφανίστηκε κεφάλτος στους δημοσιογράφους για να πει ότι επικράτησε η ενότητα. Ασφαλώς δε βρισκόμαστε μπροστά σε αληθινή ενότητα. Αλλά οι πυγμάχοι μπήκαν υπό επιτήρηση. Έπαψαν πια να ηγεμονεύουν στο ριγκ. Είναι πια στα χέρια των διοργανωτών του γενικότερου αγώνα που λέγεται Συνέδριο.

Σ' αυτή την περίοδο λοιπόν ως το Συνέδριο θα φτιαχτεί το προφίλ του νέου αρχηγού. Εδώ θα φανεί ποιος θα διαλέξει το επίσης όχι ενιαίο κέντρο σε συνολικό του εκπρόσωπο. Πάντως το φιλορωσικό καθεστώς άρχισε να κάνει δύο πράγματα: Να προβάλλει σαν ήρεμη δύναμη τον ως τα χθές ανύπαρκο δικό του Κ. Καραμανλή και να οργανώνει κινήματα και κινηματάκια ενάντια στον αντίπαλό του Αβραμόπουλο. Άλλωστε, σαν καλός μαθητής του Παπανδρέου και του Λαλιώτη, των πρωταθλητών του κεντρισμού, ο Κ. Καραμανλής άρχισε να πλησιάζει το Μητσοτάκη και το Μάνο. Ξαφνικά μάλιστα ανακάλυψε το φιλελευθερισμό. Έτσι είδαμε το Μητσοτάκη να τον συναντάει και το Μάνο ξαφνικά να αποστασιοποιείται από την τριάδα και να θέλει μια τρίτη λύση. Αυτό σημαίνει βαθύτερα ότι ο Καραμανλής θα επιζητήσει την έγκριση της Ευρώπης και θα θελήσει μάλιστα να είναι ο πιστότερος εκπρόσωπός της.

Ασφαλώς μια τόσο στρατηγικής σημασίας μάχη όπως η διαδοχή στη ΝΔ δεν μπορεί να εκτινάξει εύκολα στην κορυφή ένα δεύτερης γραμμής στέλεχος σαν τον Καραμανλή. Είναι σίγουρο ότι ιδιαίτερα η τριάδα, αλλά και ο Βαρβιτσιώτης και ο Αβραμόπουλος δε θα εγκαταλείψουν εύκολα τη διεκδίκησή της. Όμως δεν μπορούμε να μη διακρίνουμε τις γενικότερες πολιτικές τάσεις πίσω από αυτό το τρομαχτικό παιχνίδι πολιτικής διαδοχής μέσα στο δεύτερο κόμμα της αστικής τάξης. Αν οι ρωσόδουλοι πάντως καταφέρουν μετά την ηγεσία του ΠΑΣΟΚ να ελέγξουν και την ηγεσία της ΝΔ, οι καταστροφικές εξελίξεις για τη χώρα θα επιταχυνθούν.

ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΕΙΣ

⇒ Είπε μεταξύ άλλων η πρόεδρος της σοσιαλιστικής ομάδας του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου Γαλίν Γκριν για τους μοτσικλετιστές που πρωτοστάτησαν στα γεγονότα στην Κύπρο: *Είχαν εκ των προτέρων δημιουργήσει ένα εμπρηστικό κλίμα με τις δηλώσεις τους ότι θα πήγαν στην Κρήνεια, ότι δεν θα άφηναν κανένα να τους σταμπάρει κ.τ.λ. ...θα έπρεπε να δείξουν πολύ μεγαλύτερη προσοχή προτού εμπλακούν σε ενέργειες των οποίων δεν κατανοούσαν ούτε τις πολιτικές βάσεις ούτε τις επιπτώσεις.* (Πόκης Μίχος, *Ελευθεροτυπία*, 6.11.96).

* Η κριτική που έρχεται εκ των υστέρων (και φυσικό εξ' Ευρώπης), μόλις και πάρα σε σταφίλα (ελέυ Μίχο). Αυτό που έμεινε στην ελληνική κοινή γνώμη, μετά το αυτονόητο παρανοητικό μωρό των ελληνικών media, είναι ότι ο Ατίλας έστησε πάλι τη μηχανή του.

⇒ Το Κέντρο Ερευνών Μετανοητικών Ομάδων, μια νεοσύστατη σοσιαλιστική εταιρεία (Κόρταβικ, Μήλιος & ΣΙΑ) σε συνεργασία με το Υπουργείο Εξωτερικών (Εξόκλης), διαγράμισε το διήμερο 2-3 Νοεμβρίου Συμπόσιο για τις μειονότητες. Προσκεκλημένοι ήταν στην τηλεοπτική τους, όπως διαβάσαμε στην *ΕΠΩΗ* (3.11.96), *έλληνες πανεπιστημιακοί με διακριτή παρουσία στον ακαδημαϊκό χώρο στον τομέα των μειονοτήτων και αναγνωρισμένο έργο.*

* Διακριτική μόνον παρουσία (ώστε να μην τους πάρουμε χαμπήρι οι μειονότητες) και αναγνωρισμένο έργο υποθέταμε, από το ελληνικό πολιτικό κατεστημένο και το Υπουργείο Εξωτερικών.

* Γιατί, αν δεν κόναμε λάθος, μόνο ένας πανεπιστημιακός σε αυτή τη χώρα έχει τομήρι να πει δημόσια την αλήθεια και να εκτεθεί, ο κοθηγητής ιστορίας οβελικών λούδ στο Α.Π.Θ. Φοίβδος Μβλιγκούδης, όταν κόνεσε να διευκολύνουμε τις επιδιώξεις σουφών με το Ουράνιο Τόξο οργανώσεων...διαφορετικά θα είμαστε όλοι μας όξιοι της τύχης μας (*Ελευθεροτυπία*, 3.10.96).

* Μέχρι να προαπογράψουν οι συνδεδεμένοι του κοθηγητές, οι ειδικευμένοι στην προστασία των μειονοτήτων και οι παρατρεχόμενοι της μη κυβερνητικής χοβολέδες, τη δήλωση Μβλιγκούδη, θα πορνομένουν όλοι όντως όξιοι της τύχης τους.

⇒ Τον περασμένο Απρίλιο συζητήθηκε στην Επιτροπή για την Αραβία και Συνεργασία στην Ευρώπη του αμερικανικού Κογκρέσου το θέμα της τουρκικής μειονότητας στην Ελλάδα. Την ελληνική όψη υποστήριξαν οι υπύργοι του πανεπιστημίου της Ινδίας Βαν Κουφουδάκης και η κοθηγήτρια του πανεπιστημίου της Ειρήνης Λαγάνη. Θυμώστε απαντήστε, από τα δημοσιευμένα προκτικά (Πόκης Μίχος, *Ελευθεροτυπία*, 4.11.96).

◆ Ερώτηση στη Λαγάνη: Δεν φακόστηκε ο Αχμέτ Σαδίκ επειδή οπακόλεσε τον εαυτό του Τούρκο;

◆ Απάντηση: Κοιτόξε, η όαση μου είναι ότι κάθε μειοότητα, μερικές φορές ακόμα και πλειοψηφίες, υποφέρουν πολύ. Το γαριζωπό πολύ καλά. Σε πολλές χώρες σε όλο τον κόσμο αυτός είναι ο κανόνας. Δεν είναι απλά εξάρση.

* (Και έτσι απλά, δεν απάντησε).

◆ Ερώτηση 2^η στη Λαγάνη: Υποσπρίζετε ότι κάθε άτομο στην Ελλάδα μπορεί να αναζώξει όπως αισθάνεται. Είσαι Τούρκος. Είσαι Παρκός. Είσαι Ραμ. Είπατε ότι μπορεί κανείς ό,τι επιθυμεί. Σωστά;

◆ Απάντηση: Η σωστή λέξη είναι "τουρκογενής" στα ελληνικά. Αυτό φυσικά επιτρέπεται.

* (Διαναι μην υπάρχουν πορεξηγήσεις και μιλούμε περί Τούρκων, Μακεδόνων και άλλων μη επιτρεπμένων).

◆ Ερώτηση στον Κουφουδάκη: Πολλά άτομα που ζουν για ένα σύνταμο διάστημα στην Τουρκία με ελληνικά διαβατήρια, όταν επιθυμούν να επιστρέψουν στην πατρίδα τους, πληρωραούνται στα σύνορα ότι έχουν την ελληνική ιθαγένεια και δεν επιτρέπεται να εισέλθουν στην Ελλάδα.

◆ Απάντηση: Πιστεύω ότι θα βαρβαύσε αν στέλινα σε στους έλληνες υπαργούς μια λίστα απέναντων ανθρωπών, έτσι ώστε να εξετάσουν το θέμα. Εγώ θα το πήγαινα ακόμα πιο μακριά, υπάρχει μια διοδικασία άακτης έρεσης. Αν σας φανθούν την ιθαγένεια στην Ελλάδα, σύμφωνα με τον ελληνικό νόμο υπάρχει μια διοδικασία άακτης έρεσης στα ελληνικά δικαστήρια. Αν δεν είσατε ικανοποιημένος με τις αποφάσεις των ελληνικών δικαστηρίων μπορείτε να προαργετε στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή.

* (Άλλωστε ο στερεμένος εν μίανικί της ιθαγενείας αγρότης τούρκος μετανοητός, από τις ναμικές δυσλοπότητες επακόκτησης που διαχρονικά ανοίγονται μπροστά του).

⇒ Τις θέσεις της Διεθνούς Επιτροπής για τα Βαλκάνια υιοθέτησε επίτροπος Βαν ντεν Μπρακ και προκόλεσε τορική σε όλο το κοινοβουλευτικό και εξκοινοβουλευτικό πολιτικό κατεστημένο της χώρας. Η έκθεση μιλάει για την τουρκική και μακεδονική εθνική μειονότητα στην Ελλάδα, τη Δημοκρατία της Μακεδονίας, και για τη βραπτική επιλογή του Βενιζού Αμντικού Δόγματος Ελλάδας-Κύπρου.

...Ο κυβερνητικός εκπρόσωπος χαρακτήρισε οργανωμένους τις διοδικασίες υιοθέτησης και παρουσίας της έκθεσης οπαρόδεκτες. Τέτοιες διοδικασίες είτε, δεν πρέπει να καταλαβούνται γιατί υποναμούν το οικοδόμημα το οποίο προαπαύουμε όλοι να κτίσαμε: την Ευρώπη (*ΝΕΑ*, 7.11.96).

* Αυτό κι αν είναι πολιτικό θάσος. Οι εργαζόμενοι της κοτεδόφισης και οι λαομιζήδες να ταποθετούν τα εκρηκτικά τους στο όνομα της ευρωπαϊκής οικοδόμησης.

⇒ Η είδηση στην *Ελευθεροτυπία* (7.11.96) πόρτι έγινε στο μωρόκι της Γλένας (εκεί στη Λάμπρου Κοπάκη, πίσω από το γήπεδο του Παοθηναϊκού). Οικοδεσπότης ο οδελφός της, ο Γιάννης Παύτος, ο πρώην της Σοσιαλιστικής Γρείας και μετά της αυτοκτικής επιτροπής του περιοδικού *Αντιθέσεις* (για τους μεγολύτερους που θυμούνται), ο νεότερος σύνταφος τότε, του εκ των

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ

Στα τέλη Οχτώβρη και στις αρχές Νοέμβρη σε τρεις βαλκανικές χώρες έγιναν εκλογές οι οποίες έφεραν ένα δροσερό αεράκι και έδωσαν μια νότα αισιοδοξίας για τις πολιτικές εξελίξεις στα Βαλκάνια, αφού με τα αποτελέσματά τους δημιουργούν σοβαρά εμπόδια στη στρατηγική του "ορθόδοξου τόξου" στην περιοχή. Αναφερόμαστε στις δημοτικές εκλογές στην Αλβανία, στις προεδρικές στη Βουλγαρία, στις προεδρικές και ταυτόχρονα βουλευτικές στη Ρουμανία.

Κοινό χαρακτηριστικό σ' όλες αυτές τις αναμετρήσεις ήταν ότι και στις τέσσερις επικράτησαν υποψήφιοι και κόμματα που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο είναι αντίρροποι ή δεν ελέγχονται από τη Ρωσία. Μπορούμε μάλιστα με βεβαιότητα να πούμε ότι η νίκη έστειλε κόμματα καθαρά φιλοευρωπαϊκού προσανατολισμού.

ΟΙ ΔΗΜΟΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΝΟΜΑΡΧΙΑΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΗΝ ΑΛΒΑΝΙΑ

Έγιναν στις 20 και 27 Οχτώβρη σε δύο γύρους. Και στις δύο περιπτώσεις οι υποψήφιοι του Δημοκρατικού Κόμματος, από το οποίο προέρχεται ο Σάλι Μπερίσα, κατήγαγαν περιφανή νίκη, ενώ το Σοσιαλιστικό Κόμμα του Φάτος Νάνο καταποντίστηκε.

Στις βουλευτικές εκλογές του Μάη το Δημοκρατικό Κόμμα και ο Μπερίσα είχαν κατηγορηθεί τόσο από το Σοσιαλιστικό Κόμμα όσο και από τον ΟΑΣΕ και τις ΗΠΑ για εκτεταμένη νόθευση του εκλογικού αποτελέσματος, οπότε οι δημοτικές εκλογές του Οχτώβρη θα μπορούσαν να αποτελέσουν τη χρυσή ευκαιρία για την αναρρίχηση του Σοσιαλιστικού Κόμματος στην εξουσία με τις ευλογίες της "διεθνούς κοινότητας". Η αλβανική κυβέρνηση εμφανιζόταν αποδυναμωμένη μετά τη διεθνή κατακραυγή και οι χοτζικοί σοσιαλφασίστες ετοιμάζονταν για την τελική επίθεση.

Η "ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ" ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ

Για να καταφέρει όμως το ΣΚ να ανέλθει στην εξουσία χωρίς να προκαλέσει την αντίδραση της Δύσης, έπρεπε να κάνει ό,τι έκαναν όλα τα φιλορώσικα κόμματα στην ανατολική Ευρώπη: Να αποκριβύξει τον "κομμουνισμό" του προηγούμενου καθεστώτος και να παρουσιάσει ένα φιλοδυτικό πρόσωπο μετεξελισσόμενο σε τάχα σοσιαλδημοκρατικό κόμμα.

Αυτό ακριβώς έκανε κι ο φυλακισμένος από το '93 για παραποίηση εγγράφων και κατάχρηση χρημάτων Νάνο, προσαρμοζόμενος επιφανειακά στο πνεύμα των καιρών και στο υφεσιακό κλίμα της Δύσης. Τις δυο τελευταίες μέρες του Αυγούστου στο δεύτερο συνέδριο του κόμματος κάλεσε με επιστολή του από τη φυλακή το κόμμα να αποστασιοποιηθεί από το "κομμουνιστικό" παρελθόν του και να αποκριβύξει τη δικτατορία του Εμβέρ Χότζα και του Ραμίζ Αλία. Έτσι το συνέδριο αποφάσισε να αφαιρέσει από το πρόγραμμα του κόμματος κάθε αναφορά στη μαρξιστική θεωρία (τόρα, τι σχέση είχε η μαρξιστική θεωρία με το καθεστώς Χότζα αυτό είναι μια πονεμένη ιστορία) και κατηγόρησε τα

προηγούμενα καθεστώτα για «καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και των δημοκρατικών αξιών και για διωγμούς κατά των κομματικών αντιπάλων τους». Και για να δοθεί μια πιο σοσιαλδημοκρατική χροιά στο πρόγραμμά του, δηλώθηκε ότι το κόμμα θα ενθαρρύνει την ιδιωτική πρωτοβουλία και τις νόμιμες ιδιωτικές επιχειρήσεις και θα στηριχθεί η ατομική ιδιοκτησία της γης. Τέλος, το συνέδριο τάχθηκε υπέρ της συνεργασίας με την Ευρωπαϊκή Ένωση και το ΝΑΤΟ, ιδιαίτερα όμως με τις ΗΠΑ.

Σε πείσμα όμως των "κοσμοϊστορικών" αλλαγών του Νάνο, του ασκήθηκε έντονη πολεμική από ένα ευάριθμο στελεχικό δυναμικό, που δεν μπόρεσε να παρακολουθήσει τις οβιδιακές και εν πολλοίς πραξικοπηματικού τύπου μεταμορφώσεις του. Ας μην ξεχνάμε ότι τα στελέχη του κόμματος αυτού προέρχονται ακριβώς από το προηγούμενο καθεστώς, το οποίο, παρά το μεσαιωνικό καθεστώς που είχε επιβάλει στον αλβανικό λαό, ένα καλό είχε: Ήταν υπέρ της εθνικής ανεξαρτησίας της Αλβανίας, αλλά σε βαθμό απομόνωσης. Για να μπορέσει ο Νάνο να τους επιβληθεί, κατήργησε τις θέσεις των τεσσάρων αντιπροέδρων και μετέφερε τις αρμοδιότητές τους στο γενικό γραμματέα. Στην *Ελευθεροτυπία* (1/9) διαβάζουμε για «σκληρή κόντρα ανάμεσα στις παρατάξεις του ηγέτη του κόμματος Φάτος Νάνο, από τη μια, και, από την άλλη, των τεσσάρων πρώην αντιπροέδρων του, οι οποίοι εδώ και τρία χρόνια έψαχναν να βρουν ευκαιρία για να απαλλαγούν απ' αυτόν... Οι διαφορές μεταξύ προσώπων και ομάδων παραμένουν στην ουσία όπως ήταν και πριν από το συνέδριο. Η διατήρηση της ενότητας δεν ήταν αποτέλεσμα της επίλυσης των προβλημάτων, αλλά μία αναγκαιότητα, μέσα στο κλίμα που δημιούργησαν οι διεθνείς αντιδράσεις στις πρόσφατες βουλευτικές εκλογές του περασμένου Μαΐου για να εμφανιστεί το Σοσιαλιστικό Κόμμα ως σοβαρή εναλλακτική δύναμη εξουσίας. Αυτό μάλιστα εξηγεί και την ιδιαίτερη αναφορά στις σχέσεις με τις ΗΠΑ, οι οποίες πιέζουν συνεχώς για την επανάληψη των εκλογών του περασμένου Μαΐου». Προσωρινή ανακωχή δηλαδή ως την επόμενη σύγκρουση, όπως κι έγινε μετά τα απογοητευτικά για το ΣΚ αποτελέσματα των δημοτικών εκλογών.

Ο ΜΠΕΡΙΣΑ ΔΕΝ "ΤΣΙΜΠΑΕΙ"

Σε αντίθεση με την αποδοχή που είχαν από τις ντόπιες φιλοευρωπαϊκές πολιτικές δυνάμεις ανάλογες "μεταμορφώσεις" σε όλες τις ανατολικές χώρες, ο αλβανός πρόεδρος, ενώ "χαϊρέτισε τις προσπάθειες ανανέωσης και μεταρρύθμισης" του ΣΚ, ζήτησε τη διάλυση του κόμματος και την ίδρυση νέου κόμματος σοσιαλδημοκρατικού χαρακτήρα, κάτι που απέρριψε το συνέδριο. Έτσι, ο Μπερίσα κατήγγειλε τις αλλαγές τονίζοντας ότι οι "μεταρρυθμιστές" «προέρχονται από τους κόλπους των πρώην κομμουνιστών και των πρακτόρων της μυστικής υπηρεσίας. Το κόμμα των πρώην κομμουνιστών, με το νέο

του όνομα, δεν μπορεί να εκσυγχρονιστεί. Οι μεταρρυθμίσεις που εξήγγειλαν δεν είναι παρά μια μάχη συμμοριών» (*Βήμα*, 1/9). Η καταγγελία αυτή, είχε καταλυτικό χαρακτήρα, γιατί δεν έδωσε το περιθώριο στο ΣΚ να περάσει το νέο του προσώπειο στην κοινωνία, αλλά και στο εξωτερικό.

Ο Μπερίσα όμως έκανε και μια άλλη σωστή κίνηση: Συγκρούστηκε με τον ΟΑΣΕ, ο οποίος δε δέχτηκε να στείλει παρατηρητές στις δημοτικές εκλογές μετά την απόφαση της κυβέρνησης να μην επιτρέψει τους παρατηρητές του Γραφείου Δημοκρατικών Θεσμών (ODHIR) στο πλαίσιο του ΟΑΣΕ (να υπενθυμίσουμε εδώ ότι πρόκειται για μια διεθνή οργάνωση όπου ο ρόλος της Ρωσίας είναι ηγεμονικός, πράγμα που της δίνει τη δυνατότητα να επεμβαίνει πολιτικά και υπό τη διεθνή κάλυψη όπου διακυβεύονται τα συμφέροντά της). Ο Μπερίσα σχολίασε την απόφαση αυτή ως «ηθικό χρέος απέναντι στη χώρα του». Ενώ αρχικά είχε συμφωνηθεί να στείλει ο ΟΑΣΕ 15 παρατηρητές, ξαφνικά ζήτησε να πάνε 37, οπότε εισέπραξε την άρνηση της αλβανικής κυβέρνησης. Παρ' όλ' αυτά, στις εκλογές συμμετείχαν ως παρατηρητές τόσο το Συμβούλιο της Ευρώπης με επίσημη εκπροσώπηση του όσο και ανεξάρτητες μη κυβερνητικές ευρωπαϊκές οργανώσεις.

ΑΠΟΛΥΤΗ ΗΡΕΜΙΑ ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ - ΔΙΕΘΝΗΣ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ

Παρά το θόρυβο που είχαν ξεσηκώσει προκαταβολικά τόσο το ΣΚ όσο και οι απανταχού ρωσόδουλοι, οι έλληνες σοβινιστές και τα ελληνικά ΜΜΕ, οι εκλογές διεξήχθησαν μέσα σε κλίμα που δε θύμιζε σε τίποτα την εμπρηστική κατάσταση στις βουλευτικές του Μάη. Όπως χαρακτηριστικά περιγράφουν τα σχετικά ρεπορτάζ, «σε όλη τη διάρκεια της χθεσινής ψηφοφορίας ήταν έντονη η ...απουσία της αστυνομίας από τους χώρους ακόμα και γύρω από τα εκλογικά τμήματα σε όλη τη χώρα» (*Ελευθεροτυπία*, 21/10). Ακόμα και αντιπρόσωποι του ΣΚ δήλωναν σε αρκετές συναντήσεις τους με διεθνείς παρατηρητές ότι οι εκλογές διεξάγονταν κανονικά και σε ήρεμο κλίμα. Η ηγεσία του ΣΚ έσπευσε να κατηγορήσει την κυβέρνηση ότι μεθοδεύει τη νόθευση των εκλογών, αλλά δεν έπεισε κανέναν, ούτε τα ίδια του τα μέλη.

Το μόνο που θα μπορούσε να πεικανεί ήταν ότι σημειώθηκαν ορισμένες παρατυπίες πολύ περιορισμένης έκτασης, που όμως σε καμιά περίπτωση δε θεωρήθηκε ότι επηρέασαν το εκλογικό αποτέλεσμα.

Συγκεκριμένα, το Συμβούλιο της Ευρώπης σε ανακοίνωσή του αναφέρει ότι «οι εκλογές ήταν ελεύθερες και δίκαιες, αν και λυπάται που σημειώθηκαν μερικά περιστατικά σοβαρών παρατυπιών. Η συνεργασία στα εκλογικά τμήματα ήταν γενικά καλή. Οι εκλογές ήταν ελεύθερες και τίμιες και αντανακλούσαν τη θέληση του εκλογικού σώματος. Ήταν το αποτέλεσμα μιας πλήρους διοικητικής και τεχνικής προετοιμασίας που ανταποκρινόταν σε πολύ μεγάλο βαθμό στις προδιαγραφές που είχε

διατυπώσει η Κοινοβουλευτική Συνέλευση του Συμβουλίου της Ευρώπης το Σεπτέμβριο του 1996» (*Ελευθεροτυπία*, 23/10).

Και το υπουργείο Εξωτερικών των ΗΠΑ όμως, παρά τις αντιρρήσεις του για τη μη συμμετοχή των παρατηρητών του ΟΑΣΕ, αναγκάστηκε να παραδεχτεί ότι «οι εκλογές πραγματοποιήθηκαν με τάξη» (στο ίδιο, 22/10), ενώ μετά την ολοκλήρωση και του δεύτερου γύρου των εκλογών υπογράμμισε ότι «εκφράζουν τη βούληση του αλβανικού λαού», τις χαρακτήρισε «επαρκώς δημοκρατικές» και τις θεώρησε ως «ένα θετικό βήμα μπροστά στην Αλβανία. Είμαστε ευχαριστημένοι που το κυβερνών κόμμα και τα κόμματα της αντιπολίτευσης εργάστηκαν μαζί και μέσω διαλόγου έβαλαν τα θεμέλια για πειθαρχημένες εκλογές» (στο ίδιο, 1/11).

ΤΑ ΤΕΛΙΚΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΔΥΟ ΓΥΡΩΝ

Τα τελικά του πρώτου γύρου εμφανίζουν το Δημοκρατικό Κόμμα να κερδίζει το 50% των δήμεων και ακόμα μεγαλύτερο ποσοστό στις νομαρχίες και τους επάρχους. Το Σοσιαλιστικό Κόμμα πήρε πολύ κάτω από το 10%, ενώ στις δημοτικές του 1992 είχε πάρει το 53%! Πρόκειται για πραγματική καθίζηση. Στο δεύτερο γύρο το ΔΚ πήρε 21 από τους 22 δημάρχους εξασφαλίζοντας έτσι συνολικά τους 59 από τους 68 δήμους της χώρας, ενώ με τους 90 επάρχους του δεύτερου γύρου συμπλήρωσε τους 275 από τους 311 όλους της χώρας. Αντίθετα, το ΣΚ πήρε στο δεύτερο γύρο 5 δήμους φτάνοντας συνολικά τους 9, καθώς και 4 επάρχους (συνολικά 12). Είναι χαρακτηριστικό το ότι το ΔΚ κέρδισε τους δημάρχους σε όλες τις περιοχές του νότου, όπου μέχρι τώρα πρωταγωνιστικό ρόλο έπαιζαν το ΣΚ και η "Ομόνοια".

ΚΡΙΣΗ ΣΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ

Μετά την ήττα βγήκαν τα μαχαίρια. Στις 3/11, σύμφωνα με τα σχετικά δημοσιεύματα, αποφεύχθηκε μετά από πολύωρες και έντονες συζητήσεις μετωπική σύγκρουση στο Γενικό Διοικητικό Συμβούλιο του κόμματος, που είχε συγκληθεί για την ανάλυση των εκλογικών αποτελεσμάτων. Τελικά, μόνο τα εκλογικά αποτελέσματα δεν αναλύθηκαν, αλλά παραπέμφθηκαν σε μελλοντική σύσκεψη. Οι πρώην αντιπρόεδροι ζήτησαν την παραίτηση της ηγεσίας του κόμματος ως υπεύθυνες για την ήττα.

Το θέμα δεν αναμένεται να κλείσει εδώ. Απλά δόθηκε μια παράταση.

ΚΑΘΙΖΗΣΗ ΚΑΙ ΚΡΙΣΗ ΤΗΣ "ΟΜΟΝΟΙΑΣ"

Σ' ό,τι αφορά τώρα το μειονοτικό κόμμα της "Ομόνοιας", αυτό μέχρι σήμερα είχε ταυτίσει την πολιτική του με μια κατά μέτωπο σύγκρουση με το Δημοκρατικό Κόμμα και τον Μπερίσα και με πολιτική συμμαχία με το Σοσιαλιστικό Κόμμα. Ήταν επόμενο, λοιπόν, η ελεύθερη πτώση του ενός να συμπαρασύρει και το άλλο. Έτσι, ενώ στις προηγούμενες εκλογές εί-

χε εκλέξει τρεις νομάρχους (Αργυρόκαστρο, Δέλβινο και Άγιοι Σαράντα), ένα δήμαρχο (Άγιοι Σαράντα) και εννιά επάρχους, από τον πρώτο γύρο πήρε μόνο πέντε επάρχους και κάποιες θέσεις συμβούλων στα δημοτικά και νομαρχιακά συμβούλια των τριών μεγάλων πόλεων. Ιδιαίτερα για τους συμβούλους, στις εκλογές του '92 είχε εκλέξει περίπου 6000, ενώ με τον πρώτο γύρο με το ζόρι έφταναν τους 900. Στο δεύτερο γύρο το μόνο που άλλαξε ήταν ο αριθμός των επάρχων, που έφτασαν τους 8.

Η ήττα έφερε τη γκρίνια. Εδώ και μήνες άλλωστε είχαν παρουσιαστεί σοβαρές αντιθέσεις μέσα στους κόλπους της ελληνικής μειονότητας. Η νέα (εδώ κι ενάμιση μήνα εκλεγμένη) ηγεσία της "Ομόνοιας" υπό το Γιώργο Λαμποβιτιάδη, εκλεκτό του Παπούλια, αναγκάστηκε να παραδεχτεί ότι στους κόλπους της μειονότητας υπάρχει μια αίσθηση δυσαρέσκειας που εκφράστηκε με την υπερψήφιση υποψηφίων άλλων κομμάτων. Κι επειδή η αλεπού ό,τι δε φτάνει να κάνει κρεμαστήρια, ιδιαίτερα όταν βλέπει την καρέκλα της να τρίζει, κατηγόρησε την ηγεσία της εκλογικής έκφρασης της μειονότητας, της Ένωσης Ανθρώπων Δικαιωμάτων, ότι συνεργάστηκε με τον Μπερίσα και το Δημοκρατικό Κόμμα. Πράγματι, από τις βουλευτικές και δώθε φαίνεται ότι η ηγεσία αυτού του κόμματος υπό το Βασίλη Μέλο ακολουθεί μια πολιτική συνεργασίας, καθώς ήταν η μόνη που δέχτηκε να μπει στο νέο κοινοβούλιο μετά τις εκλογές του Μάη. Γι' αυτό το λόγο ο Λαμποβιτιάδης απηύθυνε έμμεση προειδοποίηση στο Μέλο ότι θα πρέπει να παίρνει υπόψη του τις θέσεις και τις αποφάσεις της "Ομόνοιας", η οποία κατ' αυτόν αποτελεί και την κύρια έκφραση της ελληνικής μειονότητας.

Ό,τι όμως και να λέει, στην ουσία η "Ομόνοια" πλήρωσε την πολιτική της να αποτελέσει το μακρύ χέρι του ελληνικού υπουργείου Εξωτερικών στην Αλβανία.

Ωστόσο μετά το σοκ αρχίζουν να ακούγονται φωνές λογικής που μιλούν για ένταξη της ελληνικής μειονότητας εκεί που πραγματικά ανήκει, στον αλβανικό λαό, και επιδίωξη ικανοποίησης των αιτημάτων της μέσα από τα αλβανικά κόμματα και όχι μέσω ιδιαίτερης πολιτικής εκπροσώπησης από μειονοτικό κόμμα.

Πάντως, το σίγουρο είναι ότι η Αλβανία θέλει να ακολουθήσει το φιλοδυτικό δρόμο. Πρόσφατα ο υφυπουργός Άμυνας Άλφρεντ Μοϊσίου δήλωσε ότι θα είναι από τις πρώτες χώρες, μαζί με τη Δημ. της Μακεδονίας και τη Σλοβενία, που θα ενταχθούν στο ΝΑΤΟ, προλαβαίνοντας μάλιστα και τις αντιρρήσεις της Μόσχας γι' αυτό. Σε πρόσφατη δημοσκόπηση του Νεανικού Φόρουμ της Αλβανικής Ατλαντικής Ένωσης, το 90% 1000 νέων 18-30 ετών δήλωσε ότι επιθυμεί την ένταξη της χώρας στο ΝΑΤΟ.

ΟΙ ΠΡΟΕΔΡΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΗ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ

Αν και στη Βουλγαρία ο πρόεδρος της χώρας δεν έχει όσες αρ-

μοδιότητες στην Αλβανία, ωστόσο οι προεδρικές εκλογές είχαν βαρύνουσα σημασία, γιατί ήταν η πρώτη δοκιμασία μετά την άνοδο των "ρώσων" στην εξουσία.

Στη συντριπτική ήττα των ρωσόδουλων στη Βουλγαρία συντέλεσαν πολλοί και σοβαροί παράγοντες, τους σπουδαιότερους από τους οποίους αναλύουμε παρακάτω.

ΤΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΧΑΛΙ

Από καιρό στη Βουλγαρία έχει διαμορφωθεί, λόγω της πολιτικής του ρωσόδουλου Βιντένοφ, μια άσχημη κατάσταση τόσο πολιτικά όσο και οικονομικά.

Το εθνικό νόμισμα, το λέβα, καταρρακιάει. Το δολάριο από τα 70 λέβα φέτος πήγε στα 225. Ως το τέλος του χρόνου ο πληθωρισμός θα ξεπεράσει το 200%, τα επιτόκια από το 100% αυξήθηκαν στο 300%, τα συναλλαγματικά αποθέματα από 1,5 δις δολάρια πέρσι συρρικνώθηκαν στα 500 εκατ., που δεν αρκούν ούτε για τις απαραίτητες ελάχιστες εισαγωγές ειδών διατροφής και καυσίμων. Όλο το συσσωρευμένο χρέος φτάνει τα 11,86 δις δολάρια και ο κίνδυνος να κηρύξει η χώρα στάση πληρωμών είναι σοβαρός. Το εσωτερικό χρέος ανέρχεται σε 600 δις λέβα και το 52% των κρατικών επιχειρήσεων είναι ζημιογόνες. Χαρακτηριστικά, οι εκπρόσωποι των αρτοποιιών προειδοποίησαν ότι η τιμή του ψωμιού θα φτάσει σε τέτοια ύψη, που οι περισσότεροι Βούλγαροι δε θα μπορούν να το αγοράσουν: «Σ' ένα μήνα οι ιδιώτες αρτοποιοί δε θα έχουν αλεύρι και το ψωμί θα στοιχίζει 200 λέβα το κιλό» (ο μέσος μισθός δεν ξεπερνάει τις 11500 λέβα). Αυτό έγινε γιατί, ενώ υπήρχε επάρκεια σιτηρών, η κυβέρνηση τα πούλησε στο εξωτερικό για ένα κομμάτι ψωμί.

Πού οφείλεται αυτή η τραγική κατάσταση; Μα ακριβώς στην αντιδυτική οικονομική πολιτική του Βιντένοφ. Η Δύση κι η αντιπολίτευση τον κατηγορούν για ολιγοπώρια στην εφαρμογή του μεταρρυθμιστικού προγράμματος, καθώς οι ρωσόδουλοι είχαν ανέβει στην εξουσία κάνοντας τους φιλοδυτικούς στην οικονομία και υποσχόμενοι ιδιωτικοποιήσεις που ποτέ δεν έκαναν: Μόνο το 5% της κρατικής βιομηχανίας έχει ιδιωτικοποιηθεί κι αυτό το πήραν όλο τα παλιά στελέχη. Η ρωσική μαφία και η διαφθορά στο δημόσιο και ιδιωτικό τομέα κάνουν θραύση.

Σύμφωνα με την *International Herald Tribune*, η χώρα έχει φτάσει δυο βήματα πριν από την ολοκληρωτική οικονομική κατάρρευση εξαιτίας κακών χειρισμών του πρωθυπουργού. Η άρνηση της κυβέρνησης να προχωρήσει σε ιδιωτικοποίηση βιομηχανιών και δημόσιων επιχειρήσεων που παρουσιάζουν παθητικό επέδρασε αποθαρρυντικά σε πολλούς επενδυτές από τη Δύση. Σοβαρές δυτικές εταιρείες απέσυραν από τη Βουλγαρία τα κεφάλαια και τις προθέσεις επέκτασής τους μέσα στην τρέχουσα χρονιά, χαρακτηρίζοντας την κατάσταση "αφερέγγυα", σύμφωνα με δημοσίευμα του *Independent* (*Ελευθεροτυπία*, 3/11).

Ο Βιντένοφ φυσικά, σα γνήσιος ρωσόδουλος ακριβώς όπως οι δικοί μας, ισχυρίστηκε ότι για την απώλεια της λαϊκής υποστήριξης στο κόμμα του φταίνει οι οικονομικές δυσκολίες λόγω των μέτρων

λιτότητας "που έχουν επιβληθεί από το εξωτερικό", απειλώντας ότι τυχόν πρόωρες βουλευτικές εκλογές θα θέσει σε κίνδυνο τις ελπίδες της Βουλγαρίας να βγει από την κρίση.

ΔΥΟ ΓΡΑΜΜΕΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ - Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΛΟΥΚΑΝΟΦ

Μέσα στο ίδιο το ΣΚ οι εκλογές από τον περασμένο Μάη κιάλας αποτελούσαν πεδίο σύγκρουσης μεταξύ των ρωσόδουλων και της εσωτερικής αντιπολίτευσης, που τη συγκροτούσαν (*Επενδυτής*, 19/10) ο υπουργός Εξωτερικών Πιρίνσκι, ο Εσωτερικών και Δημόσιας Τάξης Ντόμπρεφ, ο επικεφαλής της κοινοβουλευτικής ομάδας Πρεμκάνοφ, άλλα ανώτατα στελέχη και, κυρίως, ο πρώην πρωθυπουργός Αντρέι Λουκάνοφ, ο οποίος ακριβώς γι' αυτό το λόγο δολοφονήθηκε στις 2 Οχτώβρη.

Η ιδιομορφία του φαινομένου έγκειται στο ότι η εσωτερική αντιπολίτευση μέσα στο ΣΚ προέρχεται από τις δυνάμεις του προηγούμενου καθεστώτος, του Ζίβκοφικού, που διακρινόταν από κάποιες εθνικοαπελευθερωτικές πλευρές στην πολιτική της (γι' αυτό άλλωστε κι ο Ζίβκοφ σήμερα βρίσκεται σε κατ' οίκον περιορισμό). Πρόκειται για δυνάμεις τύπου Χόνκερ, δυνάμεις που δεν ήταν απόλυτα υποταγμένες στη Ρωσία, γι' αυτό και ο Γκορμπατόφ είχε φροντίσει να τις καθαιρέσει με τη βία.

Ο Λουκάνοφ ήταν ο αρχηγός αυτής της εσωτερικής αντιπολίτευσης, μέσα στην οποία η σύγκρουση εκφραζόταν σε πολλά επίπεδα.

Και πρώτα-πρώτα στο οικονομικό. Ο Λουκάνοφ, εκπρόσωπος του εθνικού τμήματος της βουλγαρικής νομενκλατούρας, ήταν ο δημιουργός του MultiGroup, ενός τεράστιου ομίλου επιχειρήσεων που ρυθμίζει όλες τις μεγάλες δουλειές και αποβλέπει στην εκμετάλλευση βιομηχανικών μονάδων, πρώτων υλών και αγροτικών προϊόντων. Η εταιρεία αυτή συνέπραξε με την κρατική εταιρεία φυσικού αερίου Bulgargaz, η οποία συμμετέχει στη σύμβαση του φυσικού αερίου που συνδέει το δίκτυο με την Ελλάδα. Επίσης η MultiGroup αποτελούσε στη Βουλγαρία τον προνομιακό εταίρο της κολοσσιαίας ρώσικης Gazprom, που χειρίζεται μονοπωλιακά τις ενεργειακές πηγές της Ρωσίας και έχει "αρχηγό" τον Τσερνομίρντιν. Όπως αναφέρει το *Βήμα* (6/10), «τον τελευταίο καιρό διαφορές με ανέκυψαν μεταξύ της Gazprom και της MultiGroup οδήγησαν σε ρήγμα το συνασπισμό του βουλγαρικού ομίλου, όπου πραγματοποιήθηκε ένα είδος εσωτερικού πραξικοπήματος: ισχυρά στελέχη απομάκρυναν το Λουκάνοφ, ο οποίος όμως έδινε, με νύχια και με δόντια, τη μάχη της επιστροφής στην πρωτοκαθεδρία... Την ώρα του παράξενου τριγώνου ισχύος και συμφερόντων μεταξύ Μόσχας-Σόφιας και εσωτερικών τριβών στο MultiGroup εμφανίζονται ο δολοφόνος».

Ποιες ήταν όμως αυτές οι "διαφορές" που ανέκυψαν "τον τελευταίο καιρό" μεταξύ των δύο εταιρειών και οδήγησαν στην απομάκρυνση και, τελικά, στη δολοφονία του Λουκάνοφ; Η απάντηση στο ερώτημα αυτό έχει να κάνει με την κατασκευή του πετρελαιογωγού Μπουργκάς-Αλεξανδρού-

πολης, στην οποία το ποσοστό κρατικής συμμετοχής της Βουλγαρίας ανερχόταν, σύμφωνα με τις αρχικές προβλέψεις, μόνο στο 5%. Ο Λουκάνοφ όμως και η ομάδα του, όπως και ο πρώην πρόεδρος Ζέλεφ, απαιτούσαν πολύ μεγαλύτερη συμμετοχή της Βουλγαρίας στον αγωγό, και έτσι είχε σχηματιστεί ένα ευρύτατο μέτωπο από διαφορετικές πολιτικές δυνάμεις με πλατιά λαϊκή απήχηση, καθώς το ζήτημα άπτεται των εθνικών συμφερόντων της χώρας. Η σύγκρουση αυτή είχε παγώσει την υπογραφή της τελικής συμφωνίας και ο Βιντένοφ δεν ήθελε να επωμιστεί προεκλογικά μια ευθύνη που θα μείωνε ακόμα περισσότερο το αναμενόμενο ισχύον ποσοστό του υποψηφίου για την προεδρία Μαρράζοφ. Ήδη οι παραπάνω δυνάμεις τον κατηγορούσαν για ενδοτικότητα στο ζήτημα του αγωγού (*Ελευθεροτυπία*, 27/10).

Κατά ένα μαγικό τρόπο, λοιπόν, δυο βδομάδες μετά τη δολοφονία του Λουκάνοφ, στις 18 Οχτώβρη, υπογράφηκε στη Σόφια μνημόνιο μεταξύ Ρωσίας-Βουλγαρίας-Ελλάδας, στο οποίο όμως δεν καθορίζονται ούτε το θέμα των ποσοστών συμμετοχής της Βουλγαρίας ούτε η σύνδεση του αγωγού με άλλα επενδυτικά σχέδια, κι αυτό για ευνόητους λόγους που προαναφέραμε.

Πέρα απ' αυτά, ο Λουκάνοφ ασκούσε δριμύτατη κριτική στο Βιντένοφ για την καθυστέρηση των μεταρρυθμίσεων.

Η ΠΤΩΣΗ ΤΟΥ ΖΕΛΕΦ ΚΑΙ Η ΣΥΜΜΑΧΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΑ

Ο πρώην πρόεδρος Ζέλεφ, περισσότερο αμερικανόφιλος παρά Ευρωπαίος, βαρύνεται με το ότι ουσιαστικά προκάλεσε την πτώση του φιλοευρωπαϊού πρωθυπουργού Ντιμιτρόφ τασσόμενος, αντικειμενικά, με τους ρωσόδουλους στο ζήτημα αυτό. Όταν λοιπόν θέλησε να κάνει αντιπολίτευση στο Βιντένοφ εν όψει των προεδρικών εκλογών ήταν ήδη πολύ αργά γι' αυτόν. Και η αντιπολιτευόμενη Ένωση Δημοκρατικών Δυνάμεων στις προκριματικές εκλογές για την υποψηφιότητα νέου προέδρου τον καταβαράθρωσε δίνοντας ποσοστό 70% στο σαραντάχρονο Πέταρ Στογιάνοφ, ένα νέο πρόσωπο με σύντομη θητεία ως υφυπουργός Δικαιοσύνης στην κυβέρνηση Ντιμιτρόφ. Με παλιά συνταγή δεν μπορούσαν οι φιλοευρωπαϊκές δυνάμεις να αντιπολιτευτούν τους ρωσόδουλους.

Τέλος, ένας από τους σοβαρούς παράγοντες της ήττας ήταν και η σύμπηξη συμμαχίας με το κόμμα της τουρκικής μειονότητας στη Βουλγαρία, το Κίνημα Δικαιωμάτων και Ελευθεριών, με αρχηγό τον Ντογκάν. Η μειονότητα αυτή στο παρελθόν έχει υποφέρει τα πάνδεινα από την κλίκα Ζίβκοφ και το τελευταίο διάστημα υφίσταται πολιτική καταπίεσης απομέρους του Βιντένοφ.

ΟΙ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΕΣ, ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΚΑΙ Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ

Υποψήφιος της Ένωσης, όπως είπαμε, ήταν ο Πέταρ Στογιάνοφ, ενώ των ρωσόδουλων ο υπουργός Πολιτισμού Ιβάν Μαρράζοφ. Στον πρώτο γύρο συμμετείχε και ο υποψήφιος του Επιχειρηματικού

Μπλοκ Ζορζ Γκάντσεφ, ο οποίος όμως στη βουλή υποστήριξε το Σοσιαλιστικό Κόμμα. Ίσως ήταν μια από τις γνωστές κινήσεις των Ρώσων να παίζουν σε όλα τα επίπεδα, αλλά και για να αφαιρέσουν όσες ψήφους από το Στογιάνοφ μπορούσαν, κάτι που δεν πέτυχαν όμως.

Ο Στογιάνοφ είχε επανειλημμένα εκδηλώσει τις φιλοευρωπαϊκές του διαθέσεις δηλώνοντας ότι η Βουλγαρία δεν μπορεί να βγει από την κρίση χωρίς ξένη βοήθεια, δεν μπορεί όμως να περιμένει βοήθεια αν δεν κόψει τα δεσμά με το παρελθόν της: «*Η Βουλγαρία πρέπει να προσδιορίσει με σταθερότητα τις φιλοευρωπαϊκές και φιλοατλαντικές προτεραιότητές της*» (*Ελευθεροτυπία*, 29/10). Η ίδια εφημερίδα αναφέρει στις 3/11 ότι «*ο τομέας οξύτερης αντιπαράθεσης μεταξύ των δύο υποψηφίων είναι οι διεθνείς σχέσεις και η εξωτερική πολιτική της χώρας. Ενώ ο Στογιάνοφ βλέπει μέλλον για τη Βουλγαρία μόνο στο πλαίσιο της Βορειοατλαντικής Συμμαχίας και άλλων δυτικών θεσμών, η γραμμή του Μαρράζοφ αντικατοπτρίζει την προσέγγιση στη Μόσχα αντίληψη των σοσιαλιστών*».

Με όλ' αυτά δεν είναι παράξενο να γράφει ο *Επενδυτής* για "συμβουλή" της Μόσχας προς την κυβέρνηση να προσέξει τι θα κάνει με το NATO (19/10).

Στις εκλογές τώρα, που διεξήχθησαν σε δύο γύρους. Στον πρώτο (27 Οχτώβρη) ο Στογιάνοφ πήρε 44,07%, ο Μαρράζοφ 27,01 και ο Γκάντσεφ 22%. Ο Μαρράζοφ έχασε τις μισές ψήφους που πήρε το ΣΚ στις βουλευτικές του Δεκέμβρη του 1994. Στο δεύτερο γύρο (3 Νοέμβρη) ο Στογιάνοφ πήρε 59,9% και ο Μαρράζοφ 40,1%. Η νίκη του πρώτου χαρακτηρίστηκε απ' όλα τα ΜΜΕ συντριπτική και έδωσε την ευκαιρία στο νικητή να αναζητήσει ευρεία υποστήριξη για να απαιτήσει πια πρόωρες βουλευτικές εκλογές.

Οι εξελίξεις στο Σοσιαλιστικό Κόμμα ήταν ραγδαίες. Από τον πρώτο κιόλας γύρο ο βουλγαρικός Τύπος είχε γράψει για πέντε ανώτατα στελέχη του κόμματος που κάλεσαν το Βιντένοφ να παραιτηθεί (*Ελευθεροτυπία*, 30/10). Το ίδιο έγινε και μετά το δεύτερο γύρο, οπότε ο Βιντένοφ αναγκάστηκε να εξαγγείλει συνέδριο για το Γενάρη του '97. Με επιστολή τους που δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα *Ντούμα* 19 βουλευτές του ΣΚ ζητούν την παραίτησή του με σκληρά λόγια: «*Η παραίτηση του Βιντένοφ είναι απαραίτητη λόγω της σοβαρής οικονομικής κρίσης, καθώς και της ανάγκης να ληφθούν επείγοντα μέτρα*».

Ό,τι και να κάνει ο Βιντένοφ, το νερό έχει μπει στ' αυλάκι.

ΟΙ ΠΡΟΕΔΡΙΚΕΣ ΚΑΙ ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΗ ΡΟΥΜΑΝΙΑ

Τη χώρα κυβερνάει ως πρόεδρος αδιαλείπτως από το 1989, οπότε εκτελέστηκε ο Τσαουσέσκου, ο ρωσόδουλος Ίον Ιλιέσκου. Φαίνεται όμως ότι ήρθε κι αυτού η ώρα του. Στις 26 Οχτώβρη οι Ρουμάνοι ψήφισαν για πρόεδρο και ταυτόχρονα νέα Βουλή και Γερουσία.

Αντίπαλοί του ο Εμίλ Κονσταντίνέσκου της Δημοκρατικής Συνόδου, με μεγάλη δύναμη στα αστικά κέντρα, και ο Πέτρε Ρόμαν της Σοσιαλδημοκρατικής Ένωσης,

παλιός πρωθυπουργός επί προεδρίας Ιλιέσκου. Ο Ιλιέσκου τον είχε ξεφορτωθεί το 1991 (όταν συγκρούστηκαν για την οικονομική πολιτική) και του είχε κουβαλήσει τα ρουμάνικα ΚΝΑΤ, τους ανθρακωρύχους, κάτω από την καθοδήγηση των σοσιαλφασιστών, να τον ξωπετάξουν. Βαθμιαία οι σύμμαχοι του Ιλιέσκου τον είχαν εγκαταλείψει μη θέλοντας να φορτωθούν τα κατορθώματά του. Άλλωστε πολλοί τον κατηγορούν ότι αυτός και το κόμμα του, το Κόμμα της Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας, δεν αποτελούν παρά μια "μετάλλαξη των πρώην κομμουνιστών", παρά τα ανοίγματά του στη Δύση και το NATO (*Ελευθεροτυπία*, 3/11). Με μια διαφορά όμως: Δεν ήταν μετάλλαξη του Τσαουσέσκου, αφού αυτός κάθε άλλο παρά ρωσόδουλος ήταν. Γι' αυτό και τον εκτέλεσαν άλλωστε.

Η οικονομική κατάσταση μετά από μια επταετία διακυβέρνησής του δεν είναι από τις πιο ρόδινες. Ο πληθωρισμός πλησιάζει το 50%, οι μισθοί πείνας προκαλούν λαϊκή δυσφορία και το εθνικό νόμισμα είναι εξαιρετικά ασταθές. Ο Ιλιέσκου απαντά με το τετριμμένο επιχείρημα "παρέλαβα χρέος".

Για να προσελκύσει ψηφοφόρους των αγροτικών περιοχών, όπου βρίσκεται κυρίως η εκλογική του δύναμη, έφτασε μέχρι το σημείο να προσφέρει λαχεία που κληρώνουν από τηλεοράσεις μέχρι τρακτέρ!

Όμως τα αποτελέσματα δεν του βγήκαν. Ενώ πίστευε ότι θα έχει ένα άνετο προβάδισμα για το δεύτερο γύρο στις 17 Νοέμβρη, τερμάτισε μεν πρώτος με 32,4% έναντι όμως 27,7% του Κονσταντίνέσκου, μια διαφορά δηλαδή ούτε πέντε τα εκατό, με το Ρομάν να φτάνει στο σεβαστό ποσοστό 21%. Αρχίζει να νιώθει το έδαφος να φεύγει κάτω από τα πόδια του. Ήδη το κόμμα του, το Σοσιαλδημοκρατικό, ήρθε στις βουλευτικές δεύτερο με 21,7% και χάνει την εξουσία. Πρώτο ήρθε το κόμμα του Κονσταντίνέσκου με 30%, τρίτο του Ρομάν με 13% και τέταρτο το κόμμα της πολυπληθούς συγγρηκτικής μειονότητας με 6%. Ο αρχηγός της Δημοκρατικής Ένωσης των Μαγιάρων Γκιόργκι Φρούντα δήλωσε ότι δεν πρόκειται να ψηφίσει τον Ιλιέσκου στο δεύτερο γύρο. Στις βουλευτικές καταποντίστηκαν επίσης και τα σύμμαχα με τον Ιλιέσκου κόμματα.

ΣΥΜΠΗΞΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗΣ ΣΥΜΜΑΧΙΑΣ

Στις 7 Νοέμβρη ο Πέτρε Ρόμαν ανακοίνωσε την υποστήριξή του στον Κονσταντίνέσκου στο δεύτερο γύρο των προεδρικών εκλογών και παράλληλα το σχηματισμό κυβέρνησης συνεργασίας των δύο κομμάτων τους "για να μπει ένα τέλος στο καθεστώς Τσαουσέσκου". Αμέσως ο Ιλιέσκου άρχισε να λαϊκίζει κατηγορώντας τον αντίπαλό του για "επιστροφή στις παλιές μέρες της δεκαετίας του '30, όταν στην εξουσία ήταν οι πλούσιοι". Η συμφωνία προβλέπει να πάρει ο Ρόμαν τέσσερα υπουργεία στη νέα κυβέρνηση. Ο Κονσταντίνέσκου δήλωσε πως η συμφωνία των δύο κομμάτων είναι ιστορικής σημασίας. Και πράγματι, έτσι είναι. Η Ρωσία αν τα καταφέρει τελικά ο Κονσταντίνέσκου, θα έχει δεχτεί μια μεγάλη ήττα. Το "ορθόδοξο τόξο" της αρχίζει να μπάζει απ' όλες τις μπάντες.

ΣΥΝ ΚΑΙ ΨΕΥΤΟΚΚΕ ΚΛΙΜΑΚΩΝΟΥΝ ΤΟ ΘΟΥΡΥΒΟ ΜΕ ΤΑ ΠΑΡΚΟΜΕΤΡΑ

Το τελευταίο κίνημα του σοσιαλ-φασισμού είναι η λεγόμενη "επανάσταση" των παρκομέτρων. Επικεφαλής ο ΣΥΝ με τη Δαμιανή στο Δημοτικό Συμβούλιο της Αθήνας και από κοντά ψευτοΚΚΕ, ΔΗΚΚΙ, αλλά και μέρος του ΠΑΣΟΚ. Ο στόχος αυτής της "επανάστασης" είναι από τη μία ο Αβραμόπουλος και από την άλλη οι ιδιωτικές εταιρείες που έχουν αναλάβει την εφαρμογή του μέτρου της ελεγχόμενης στάθμευσης.

Είχαμε γράψει σε προηγούμενο φύλλο της *Νέας Ανατολής* ότι ο Αβραμόπουλος, αν και μεγαλοϊδεάτης, είναι άνθρωπος του Βαρθολομαίου και έχει κόντρα με το σοσιαλφασιστικό στρατόπεδο (είχε συγκρουστεί με το Λαλιώτη για το ζήτημα του τραμ και με το ψευτοΚΚΕ για το ζήτημα των αεροπλάνων). Το όνομα του Αβραμόπουλου είναι αυτό που σήμερα συζητιέται περισσότερο απ' όλα για τη διαδοχή στη ΝΔ, κάνοντας επισφαλής έτσι τη θέση του Κ. Καραμανλή, της "τρίτης λύσης" που θέλει να προωθήσει ο σοσιαλφασισμός. Γι' αυτό πρέπει τώρα να τον εξασθενίσουν όσο περισσότερο μπορούν. Από την άλλη, στα πλαίσια της γενικής πολιτικής του σοσιαλφασισμού ενάντια σε κάθε ιδιωτικό κεφάλαιο που δεν είναι ρώσικο, δε θέλουν ν' αφήσουν κάποιες ιδιωτικές εταιρείες στην πρωτεύουσα της χώρας να εξασκούν δραστηριότητες σαν υπεργολάβοι του κράτους.

Η υπόθεση της ελεγχόμενης στάθμευσης έχει να κάνει με την κυκλοφοριακή αποσυμφόρηση του κέντρου και την καλύτερη κίνηση της αγοράς. Είναι ένα μέτρο που εφαρμόζεται σε όλες τις μεγάλες ευρωπαϊκές πόλεις. Το κέντρο της Αθήνας είναι αγορά και η εξυπηρέτηση των αναγκών της και των αναγκών των καταναλωτών απαιτεί να υπάρχουν ελεύθερες θέσεις στάθμευσης. Η Αθήνα δέχεται καθημερινά περίπου 2.000.000 επισκέπτες, πέρα από τους κατοίκους της. Αυτοί δεν μπορούν να εξυπηρετηθούν από τις υπάρχουσες θέσεις στάθμευσης, οι οποίες καταλαμβάνονται για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα της μέρας όχι από εργαζόμενους, οι οποίοι στην πλειοψηφία τους κινούνται με τη συγκοινωνία, αλλά κυρίως από τους καταστηματάρχες. Αυτή την κατάληψη έρχεται να χτυπήσει το μέτρο της ελεγχόμενης στάθμευσης, επιβάλλοντας το τέλος των 200 δρχ. για κάθε ώρα στάθμευσης, ώστε οι θέσεις που υπάρχουν στο κέντρο να χρησιμοποιούνται από περισσότερους ανθρώπους για σύντομο χρονικό διάστημα. Η τιμωρία για τους παραβάτες εκτός από το πρόστιμο είναι οι περίφημες δαγκάνες, οι οποίες για την ώρα είναι μόνο χάρτινες και χρησιμοποιούνται προειδοποιητικά. Αυτό είναι ένα θετικό μέτρο. Και αυτή τη δουλειά ο Αβραμόπουλος την ανέθεσε σε ιδιωτικές εταιρείες. Για να διευκολύνει μάλιστα την εμπορική κίνηση, επέτρεψε μισή ώρα στάθμευσης με 100 δρχ. και πρόσφερε δωρεάν στάθμευση στα οχήματα τροφοδοσίας.

Το αρνητικό σ' αυτό το μέτρο είναι ότι πρόκειται ουσιαστικά για μία πρόχειρη λύση και όχι για ένα μέτρο σοβαρής αντιμετώπισης του

κυκλοφοριακού στην Αθήνα. Για να αποσυμφορηθεί η Αθήνα θα πρέπει πρώτα απ' όλα να φτιαχτούν καλύτερες συγκοινωνίες, να προχωρήσει με γρήγορους ρυθμούς το μετρό και να κατασκευαστούν υπόγεια γκαράζ. Μια τέτοια πολιτική πρέπει να ακολουθήσει ο Αβραμόπουλος. Όμως αυτά προϋποθέτουν μία σοβαρή σύγκρουση με το Λαλιώτη και ο Αβραμόπουλος προτιμά να κάνει πάντα ό,τι του επιτρέπεται στα πλαίσια μιας γενικής οικονομικής συναίνεσης, ότι του επιτρέπει ο σοσιαλφασισμός.

Το μέτρο της ελεγχόμενης στάθμευσης δεν εμφανίστηκε τώρα ούτε το εφάρμοσε για πρώτη φορά ο Αβραμόπουλος. Εφαρμόζεται για τέσσερα χρόνια τώρα με πρώτους δήμους τη Λάρισα και το Μαρούσι χωρίς να υπάρχει κανένα ιδιαίτερο πρόβλημα, ακριβώς επειδή αυτό το μέτρο εξυπηρετεί σε γενικές γραμμές τους πολίτες. Αποφασίστηκε κατά πλειοψηφία από το Δημοτικό Συμβούλιο της Αθήνας, το οποίο δεν έχει αναίρεσει μέχρι τώρα την απόφασή του. Οι αντιδράσεις εμφανίστηκαν τώρα και μόνο στο κέντρο, όπου το σοσιαλφασιστικό μπλοκ μπορεί καλύτερα να ασκεί τη δημαγωγία του. Η "επανάσταση" των παρκομέτρων έχει όλα τα χαρακτηριστικά της προβοκατόρικης βίας των σοσιαλφασιστικών κινήματων: κάψιμο κλήσεων, σπάσιμο παρκομέτρων, αποκλεισμούς δρόμων κ.λπ. Δεν προβάλει σαν αίτιμα κανένα από τα μέτρα που αναφέραμε παραπάνω σαν απάντηση στην ελεγχόμενη στάθμευση, ακριβώς γιατί δεν έχει να κάνει με τα συμφέροντα των εργαζόμενων και του λαού, αλλά πρόκειται για ένα τακτικό πολιτικό χτύπημα του σοσιαλφασισμού. Επικεφαλής του κινήματος είναι μία Συντονιστική Επιτροπή "Πολίτες κατά των παρκομετρείων" και η ΠΟΕ-ΟΤΑ και το στηρίζουν τόσο η ΓΣΕΕ όσο και η ΑΔΕΔΥ. Τον προβοκατόρικο τραμπούκικο χαρακτήρα των κινητοποιήσεων δείχνουν τα συνθήματα που ακούστηκαν στις συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας που έγιναν, όπως το σύνθημα για τις κλήσεις: «Ετούτα τα χαρτιά θα γίνουν πατσαβούρι, θα πάμε να τα τρίψουμε στου δήμαρχου τη μούρη» (*Ελευθεροτυπία*, 31/10).

Η μόνη πρόταση που έχει κάνει το σοσιαλφασιστικό μπλοκ είναι να εφαρμοστεί το σύστημα της Γερμανίας (σε μικρές μόνο πόλεις), όπου ο ιδιώτης μπορεί να παρκάρει δωρεάν τις πρώτες δύο ώρες το αυτοκίνητό του, ώρες που μετράει ένα ειδικό ρολόι που τοποθετείται στο αυτοκίνητο, και μετά τις δύο ώρες πληρώνει. Όμως αυτό το μέτρο δεν μπορεί να εφαρμοστεί αποτελεσματικά στην περίπτωση μας. Αυτό φάνηκε με τα παρκομέτρα όπου αυτοί που έπιαναν μια θέση κάθε τόσο έριχναν κέρματα και ανανέωναν μια παραμονή με πολύ χαμηλό κόστος.

Άλλωστε το σύνθημα της "επανάστασης" των παρκομέτρων δεν είναι η κατάργηση του ίδιου του συστήματος της ελεγχόμενης στάθμευσης (που ήδη υπάρχει υπό δημοτικό έλεγχο χωρίς ποτέ να διαμαρτυρηθεί ο ΣΥΝ και το ψευτοΚΚΕ), αλλά να μην ασκούν αυτή τη δραστηριότητα οι ιδιωτικές ε-

ταιρείες, και αυτό γιατί η αναγκαιότητά του είναι φανερή και οι δήμοι δεν έχουν ούτε τα μέσα ούτε την οικονομική δυνατότητα να το εφαρμόσουν οι ίδιοι. Γι' αυτό και η κίνηση των πολιτών είναι κίνηση ενάντια στις "παρκοεταιρείες". Στην πραγματικότητα με την ανάθεση σε ιδιωτικές εταιρείες οι δήμοι έχουν κέρδος μέχρι 80% ποσοστό στις κλήσεις. Ο δήμος Αθηναίων, για παράδειγμα, εισπράττει 1 δις.

Ας δούμε λίγο εδώ πώς ασκεί την αισχρή του δημαγωγία ο σοσιαλφασισμός ενάντια σε καθετί ιδιωτικό που δεν είναι ρώσικο και πώς χειραγωγεί το λαό. Καταρχήν το κεντρικό επιχείρημα είναι ότι οι εταιρείες εισπράττουν υπερδιπλάσια ποσά από τους δήμους. Αυτό δεν είναι αλήθεια, αφού ο δήμος εισπράττει περίπου 30%, το κράτος λόγω ΦΠΑ 18% και τα υπόλοιπα η εταιρεία. Αλλά δεν μπορεί να γίνει κι αλλιώς, αφού οι εταιρείες έχουν κάνει όλη την επένδυση, πληρώνουν υπαλλήλους για την αστυνόμευση του συστήματος, επωμίζονται τις δαπάνες για τη φθορά των μηχανημάτων και συνεπώς δικαιούνται μεγαλύτερο ποσοστό επί των κερδών απ' ό,τι οι δήμοι (*Βήμα*, 27/10). Εκτός από τα κέρδη όμως, το σοσιαλφασιστικό μπλοκ βλέπει μια ευρύτερη συνωμοσία του κεφαλαίου εναντίον του πολίτη, η οποία συνδέεται -με τι άλλο (!)- με την αντιλαϊκή πολιτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης και τα συμφέροντα Λαμπράκη!!! Αντιγράφουμε από την *Αριστερά* (1/11), την εφημερίδα της *Ασυνέχειας*, από άρθρο με τίτλο *Τα παρκομέτρα της οργής*: «Δεν έχει γίνει γνωστό αν υπάρχει και κοινοτική συγχρηματοδότηση ή διαπλοκή με τα προγράμματα που έχει αναλάβει το συγκρότημα Λαμπράκη... Δεν πρέπει να διαφεύγει το γεγονός ότι η προώθηση όλων αυτών των μέτρων εντάσσεται στις από την Ευρωπαϊκή Ένωση εκπορευόμενες πολιτικές μεταβίβασης αρμοδιοτήτων από την κεντρική διοίκηση στην αυτοδιοίκηση, ώστε οι διάφοροι πόροι να συγκεντρώνονται πιο εύκολα, πιο γρήγορα, πιο άμεσα, στα χέρια των μεγάλων αφεντικών». Τόσο φανατικοί είναι οι "επαναστάτες" μας, ώστε όπου δεν υπάρχουν διαπλεκόμενα τα εφευρίσκουν και όπου δεν εμπλέκεται άμεσα η Ευρωπαϊκή Ένωση αυτοί τη διακρίνουν πάντα στο βάθος του ορίζοντα.

Ο Αβραμόπουλος, κάτω από την πίεση, σε πρώτη φάση σταμάτησε την επέκταση του μέτρου για να συζητηθεί πρώτα στις συγκεκριμένες περιοχές που πρόκειται να εφαρμοστεί με τους τοπικούς φορείς. Δεν ικανοποίησε όμως ολοκληρωτικά τα αιτήματα των "επαναστατών", αφού δεν ακύρωσε τις συμβάσεις που έχουν ήδη υπογραφεί. Δεν ξέρουμε πόσο θα αντέξει ο Αβραμόπουλος στην επίθεση του σοσιαλφασισμού. Ο ίδιος δεν ήταν διατεθειμένος ποτέ να διακινδυνέψει πολλά μπροστά στην πολιτική του καριέρα. Το μόνο βέβαιο είναι ότι η "επανάσταση" των παρκομέτρων είναι άλλο ένα αντιδραστικό κίνημα του σοσιαλφασισμού και κανένας δημοκράτης δεν πρέπει να το υποστηρίξει.

ΑΛΛΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΟΚΚΑΛΗ ΚΟΥΒΕΝΤΑ

Ενώ ο σοσιαλφασισμός έχει εξαπολύσει επίθεση ενάντια στα "διαπλεκόμενα συμφέροντα Λαμπράκη" και στις παρκοεταιρείες, ο Κόκκαλης γιγαντώνεται και απομυζά όλο και περισσότερα κέρδη από τον κρατικό κορβανά με οικονομικές ευλογίες.

Στις 17/10 το Διοικητικό Συμβούλιο του ΟΤΕ έδωσε με απευθείας ανάθεση 325.000 ψηφιακές παροχές στην Ιντρακόμ του Κόκκαλη, ενώ η υπόθεση της προηγούμενης ανάθεσης του 1.100.000 ψηφιακών παροχών βρίσκεται από το Μάη ακόμα στο στάδιο της διερεύνησης και τα χρέη του Κόκκαλη προς τον ΟΤΕ βρίσκονται σε δυσανάλογα ύψη.

Λίγες μέρες πριν, στις 13/10, η Ιντρακόμ υπέγραψε νέα σύμβαση στον τομέα της αμυντικής παραγωγής ύψους 3,5 εκατ. δολαρίων (840.000.000 δρχ.), που αφορά το πρόγραμμα εξέλιξης του πλέον διαδεδομένου πυραύλου θαλάσσης-αέρος Sea Sparrow. Στο πρόγραμμα ανάπτυξης και παραγωγής αυτού του πυραύλου συμμετέχουν δέκα χώρες του ΝΑΤΟ και είναι συνολικού ύψους 2 δις. (*Βήμα*, 13/10). Να λοιπόν που η γάγγραινα του Κόκκαλη επεκτείνεται σε περισσότερους και πιο κεντρικούς τομείς της ελληνικής οικονομίας, όπως αυτός της αμυντικής βιομηχανίας.

Το πώς δουλεύει αυτή η γάγ-

γραйна φαίνεται στην υπόθεση του προγράμματος της μηχανοργάνωσης των Εφοριών, που ονομάζεται TAXIS. Στην Intrasoft του Κόκκαλη δόθηκε το software. Αν και έχουν περάσει περισσότεροι από επτά μήνες από την προθεσμία παράδοσης, τα κυκλώματα δεν έχουν παραδοθεί, ενώ η Intrasoft έχει ζητήσει την αλλαγή του εργαλείου ανάπτυξης, κάτι που καθυστερεί ακόμα περισσότερο το πρόγραμμα. Το ένθετο της *Ελευθεροτυπίας* "Info" έχει επανειλημμένα καταγγείλει την Intrasoft για εκβιαστικές κινήσεις με όφελος δις προκειμένου να παραδώσει το λογισμικό, που αυτή τη στιγμή είναι και το μεγάλο "αγκάθι" για την εφαρμογή του προγράμματος, με αποτέλεσμα το υπουργείο να σκέφτεται αν οι καθυστερήσεις συνεχιστούν να ανοίξει το δρόμο σε κάποιες άλλες εταιρείες (*Ελευθεροτυπία*, 3/11). Πάντα η επιλογή των "κάποιων άλλων εταιρειών" εμφανίζεται πιθανή όταν ο Κόκκαλης έχει κάνει ήδη τη ζημιά του.

Έχουμε πει πολλές φορές ότι το μεγαλύτερο διαπλεκόμενο συμφέροντα σ' αυτό τον τόπο είναι τα συμφέροντα Κόκκαλη και τα μεγαλύτερα σκάνδαλα αφορούν αυτόν. Με τον Κόκκαλη ο σοσιαλφασισμός δίνει ένα ακόμα χτύπημα στην ανάπτυξη για να μπορέσει να αλώσει την εξουσία.

Κάτι αρχίζουν να καταλαβαίνουν...

Την Κυριακή 3/11 ο γνωστός αστός δημοσιογράφος Μαρίνος γράφει ένα αντικίνητο άρθρο στο *Βήμα* με τίτλο «Οντως φταίνε οι μεγαλοβιομήχανοι». Θα δημοσιεύσουμε αποσπάσματα. Γράφει:

«Είδα με μεγάλη απορία το ΚΚΕ να συντάσσεται με τους διαθέτοντες οικόπεδα στην περιοχή της Χαλκιδικής όπου θα ανεγερθεί το εργοστάσιο χρυσού της TVX Gold, οι οποίοι φοβούνται μήπως υποβαθμισθεί η τουριστική αξία τους, και συνεπώς να στρέφεται εναντίον των 680 εργατών των ορυχείων της Κασσάνδρας, οι οποίοι θέλουν να μην κλείσουν και θέλουν να γίνει το εργοστάσιο χρυσού για να μη μείνουν άνεργοι».

Και συνεχίζει:

«Παραθέτω το σχετικό κατάλογο:

- Τα δύο πιο μεγάλα ναυπηγικά συγκροτήματα της χώρας μας στο Σκαρμαγαγκά και στην Ελευσίνα. Ο στυγνός ιδιοκτήτης τους είναι το ελληνικό κράτος.
- Όλες οι βιομηχανίες λιπασμάτων της χώρας ανήκουν επίσης στον ίδιο στυγνό μεγαλοβιομήχανο, το κράτος, που έχει το μονοπώλιο παραγωγής και διανομής μέσω κρατικών τραπεζών.

- Επίσης το κράτος μας είναι μεγαλοβιομήχανος και στον κερδοφόρο τομέα του πετρελαίου, αφού

διυλίζει το 80% των πετρελαιοειδών και έχει και δύο μεγάλες εταιρείες διανομής.

- Επίσης το κράτος μας είναι και ο μεγαλύτερος βιομήχανος στον τομέα της μεταλλουργίας, αφού έχει θέσει υπό τον έλεγχό του την τεράστια Λάρκο και είναι δική του και η ΕΛΣΙ.

- Το κράτος είναι και ο μεγαλύτερος χαρτοβιομήχανος, αφού ελέγχει τις τρεις μεγαλύτερες βιομηχανίες χαρτόνι που καλύπτουν το 80% της εγχώριας παραγωγής.

- Φυσικά το μονοπώλιο της ηλεκτροπαραγωγής έχει η κρατική ΔΕΗ, όπως και το μονοπώλιο των τηλεπικοινωνιών ο στυγνός ΟΤΕ, που ολοένα αυξάνει τα τιμολόγια του παρά τα τεράστια κέρδη του, καθώς δεν επιτρέπει να τον ανταγωνίζονται οι ιδιώτες.

- Ποιος επίσης δε γνωρίζει ότι όλες οι πολεμικές βιομηχανίες μας ανήκουν στον ίδιο μεγαλοβιομήχανο, το ελληνικό κράτος; Κρατικές είναι η ΠΥΡΚΑΛ, η ΕΒΟ, η ΕΑΒ, ΟΣΕ, Ολυμπιακή κ.λπ.»

Και αναρωτιέται ο Μαρίνος: «Μα τότε γιατί το "ΚΚΕ" και οι υπόλοιποι εραστές της κρατικής βιομηχανίας τα βάζουν με τους υπόλοιπους δεύτερης κατηγορίας βιομήχανους; Μα πρώτα-

ΠΩΣ ΔΙΕΚΠΕΡΑΙΩΝΟΝΤΑΙ ΟΙ "ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΕΣ" ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΕΙΣ

Η κυβέρνηση Σημίτη προχωρά στο χτύπημα της αυτοδυναμικής σοβινιστικής τάσης του ΠΑΣΟΚ με την επίθεση ενάντια στο Λιβανό και τη Λιάνη. Έτσι, ύστερα από πρόταση του ΠΑΣΟΚ η Βουλή αποφάσισε τη σύσταση Εξεταστικής Επιτροπής για την υπόθεση του καζίνο του Φλοίσβου, ενώ η Λιάνη βρέθηκε στο στόχαστρο για την προσωπική της φρουρά και το πολιτικό αρχείο Παπανδρέου.

Για το καζίνο του Φλοίσβου είχαμε γράψει το καλοκαίρι του 1995, οπότε ξέσπασε το "σκάνδαλο", ότι η απόφαση για την κατασκευή του ήταν κοινή απόφαση Λιβανού-Λαλιώτη, και αν έπρεπε να διωχτεί κάποιος γι' αυτή την υπόθεση έπρεπε να διωχθούν και οι δύο, και μάλιστα κυρίως ο Λαλιώτης, που ήταν αποκλειστικά υπεύθυνος για τη χωροθέτησή του, αφού η κύρια κατηγορία που απευθύνθηκε στο Λιβανό ήταν το ξεπούλημα ενός χώρου πρασίνου για το λαό σε ιδιωτικά συμφέροντα για την επίτευξη κέρδους από τον τζόγο. Είχαμε επίσης γράψει ότι το καζίνο του Φλοίσβου θα ήταν θετικό για τη γενικότερη τουριστική ανάπτυξη, ενώ δεν κατέστρεφε κανένα χώρο πρασίνου και καταγγείλαμε την πολιτική της Βάσως Παπανδρέου, που ανακάλεσε τη σχετική απόφαση. Τελικά πριν από λίγες μέρες η Βουλή επανήλθε για να αποφασίσει τη σύσταση Εξεταστικής Επιτροπής,

η οποία δε σημαίνει ποινική δίωξη, αλλά κραδαίνει την απειλή της ποινικής δίωξης ενάντια στον αυτοδυναμικό Λιβανό αφήνοντας το Λαλιώτη ατσαλάκωτο.

Την πρόταση για τη σύσταση Εξεταστικής την έκαναν οι βουλευτές του ΠΑΣΟΚ, ενώ η ΝΔ είχε καταθέσει πρόταση για τη σύσταση Προανακριτικής Επιτροπής, η οποία απορρίφθηκε και την οποία ψήφισαν ψευτοΚΚΕ, ΣΥΝ και ΔΗΚΚΙ, δηλ. όλο το σοσιαλφασιστικό μπλοκ. Από την πλευρά του ΠΑΣΟΚ παρουσιάστηκαν 14 διαρροές, γεγονός που δείχνει την ένταση της πάλης ενάντια στην αυτοδυναμία στο εσωτερικό αυτού του κόμματος. Για τη ΝΔ το αποτέλεσμα της ψηφοφορίας σε σχέση με την πρότασή της δείχνει πολύ καθαρά τη σύγκρουση ανάμεσα στο σοβινιστικό ρεύμα Έμπερτ και το ευρωπαϊόφιλο ρεύμα Μητσοτάκη.

Η πρόταση της ΝΔ απορρίφθηκε για τρεις ψήφους, κι αυτό γιατί απουσίαζαν εννιά βουλευτές της ΝΔ, μεταξύ των οποίων και ο Μητσοτάκης. Αυτή η απουσία ήταν αποτέλεσμα της πάλης που δόθηκε στη ΝΔ γι' αυτή την υπόθεση, μια πάλη που αφορούσε την κατεύθυνση των κύριων πυρών για το σκάνδαλο του Φλοίσβου: ενάντια στο Λιβανό ή ενάντια στο Λαλιώτη. Ο Έμπερτ απέκλεισε σαν ομιλητές τους Κασσίμη και Μάνο, που ήθελαν να χτυπήσουν το Λαλιώτη, και έβαλε στη θέση τους

το Ζαφειρόπουλο και το Μαρκογιαννάκη (Αδέσμευτος Τύπος, 31/10). Αυτή είναι η τακτική του γλοιώδους Έμπερτ, που είναι πάντα υποτακτικός στο σοσιαλφασισμό.

Σε ό,τι αφορά τη Λιάνη, τόσο η μείωση της προσωπικής της φρουράς με κυβερνητική απόφαση όσο και η με δικαστική απόφαση αφαίρεση του πολιτικού αρχείου από τα χέρια της υπέρ της οικογένειας Παπανδρέου, δηλαδή υπέρ του Γιώργου Παπανδρέου, δηλαδή υπέρ του Εκτελεστικού του ΠΑΣΟΚ, είναι δύο αποφασιστικά χτυπήματα που την τσακίζουν τόσο σαν πολιτικό πρόσωπο όσο και σα γυναίκα του πρωθυπουργού. Από την άλλη το Nitro του Κωστόπουλου ανέλαβε όχι μόνο να της αφαιρέσει την αίγλη του τίτλου της συζύγου, αλλά την κατάγγειλε και σα δολοφόνο του Παπανδρέου με τα δημοσιεύματά του για τη χορήγηση ομοιοπαθητικών φαρμάκων στον Παπανδρέου με πρωτοβουλία της. Η Λιάνη είναι ένα ανήθικο πρόσωπο, αλλά είναι γελοίο να πιστεύει κανείς ότι ευθύνεται για το θάνατο του Παπανδρέου, ο οποίος είχε πολύ καλύτερους λόγους για να πεθάνει από τα ομοιοπαθητικά φάρμακα.

Η άθλια και χωρίς χαρακτήρα αυτοδυναμία θα συνεχίσει να δέχεται τις επιθέσεις της σοσιαλφασιστικής κυβέρνησης Σημίτη χωρίς να μπορεί να αντιδράσει, μέχρι το τελικό της τσάκισμα.

ΒΟΣΝΙΑ: ΜΙΑ ΦΑΡΣΑ ΠΟΥ ΛΕΓΕΤΑΙ ΝΤΕΪΤΟΝ

Το Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο της Χάγης για τα εγκλήματα πολέμου στη Βοσνία βγάζει διαρκώς εντάλματα σύλληψης σέρβων φασιστών που ζουν στη σερβοκρατούμενη Βοσνία. Όμως η σερβοκρατούμενη Βοσνία έχει νόμιμο διεθνές πρόσωπο και ονομάζεται Σέρβικη Δημοκρατία. Αυτή η Σέρβικη Δημοκρατία, δηλαδή η δικτατορία των εισβολέων νεοναζί των Κάρατζιτς και Μλάντιτς, δεν είναι δυνατό να παραδώσει εγκληματίες στο Διεθνές Δικαστήριο, γιατί είναι η ίδια ένα εγκληματικό κράτος.

Κανονικά το Διεθνές Δικαστήριο δε θα έπρεπε να διαμαρτύρεται για τη μη έκδοση των εγκληματιών εφόσον το ίδιο αναγνωρίζει σα νόμιμο ένα εγκληματικό κράτος. Για παράδειγμα, δεν μπορούν να διαμαρτύρονται που η Σέρβικη Δημοκρατία δεν τους παραδίνει το Ζέλικο Μίκιτς, που ήταν διοικητής του εφιαλτικού στρατόπεδου συγκέντρωσης της Ομάρσκα. Μα πώς να τους τον παραδώσει, αφού αυτός ο κύριος είναι ο Διευθυντής της αστυνομίας της Ομάρσκα! Πώς είναι δυνατό ο κύριος Μίκιτς να συλλάβει και να παραδώσει στη Χάγη τον κύριο Μίκιτς; Αλλά πώς θα παραδοθούν και οι καταζητούμενοι Μλάντεν Ράντιτς και Μίροσλαβ Κβόκα, οι παλιοί του βοηθοί, αφού τώρα είναι αστυνομικοί στο Πρίγκεντορ όπου υπηρετούν μαζί με τον έξοχο κύριο Νετζέλικο Τίμαρακ, παλιό βασανιστή στο στρατόπεδο της Κερατέρμ; Το Δικαστήριο της Χάγης καταγγέλλει «αυτό το ακραίο παράδειγμα μη σεβασμού

του Διεθνούς Δικαίου... και την παραβίαση των συμφωνιών του Ντέιτον».

Οι συμφωνίες του Ντέιτον λένε ότι οι Βόσνιοι μπορούν να γυρίσουν στα σπίτια τους στις σερβοκρατούμενες περιοχές. Όμως εκεί διοικούν οι παραπάνω καταζητούμενοι κύριοι βασανιστές και όχι το Διεθνές Δίκαιο. Γι' αυτό στο Πρίγκεντορ όχι μόνο δε συλλαμβάνονται οι εγκληματίες, αλλά έχουν καεί και καμιά εκατοστή σπίτια Βόσνιων από αυτούς. Ο γνωστός μας Καρλ Μπιλντ, εκπρόσωπος της ΕΕ, διαμαρτυρήθηκε γι' αυτές τις πυρκαγιές στον ΟΗΕ και οι αρχές της "Σέρβικης Δημοκρατίας" ανέλαβαν έρευνες. Τις έρευνες τις ανέθεσαν στην αστυνομία του Πρίγκεντορ, δηλαδή στους παραπάνω βασανιστές.

Όμως η αποθέωση της απάτης Ντέιτον βρίσκεται στο γεγονός ότι ο αρχιεγκληματίας Κάρατζιτς διοικεί παρασκηνιακά την κατεχόμενη περιοχή, και κυρίως στο ότι καθαρά και ζάστερα αρχηγός του στρατού της είναι ο χασάπης Μλάντιτς. Δεν υπάρχουν άνθρωποι σε μεγαλύτερη ασφάλεια από αυτούς τους δυο. Αυτό το βεβαιώνει και η κυρία Πλάβτιτς που είπε στις 28 του Οχτώβρη ότι «θα ξεπεράσουμε τις πιέσεις. Το ζήτημα της έκδοσης των Κάρατζιτς-Μλάντιτς δεν τίθεται». Η Πλάβτιτς έκανε αυτή τη δήλωση-πρόκληση από την Ελλάδα, τη μόνη χώρα του κόσμου όπου σύσσωμα τα κόμματά της αγαπάνε και προστατεύουν αυτούς τους ναζιστές εγκληματίες. (Τα στοιχεία είναι από τη Monde της 1/11/96).

Κάτι αρχίζουν να καταλαβαίνουν...

συνέχεια από τη σελ. 6

πρώτα για να τους κάνουν να χρεωκοπήσουν και αυτοί, για να περιέλθει έτσι και ο έλεγχος αυτών στο κράτος». (Τα εισαγωγικά είναι δικά μας, μιας και εμείς πιστεύουμε -αντίθετα από το Μαρίνο που νομίζει ότι χτυπάει κομμουνιστές- ότι αυτοί είναι αντικομμουνιστές, σοσιαλφασίστες και γι' αυτό είναι με το γραφειοκρατικό μονοπωλιακό καπιταλισμό και τους αποκαλούμε ψευτοΚΚΕ).

«Έτσι η κ. Παπαρρήγα έχει δι-

κιο να στηλιτεύει τα μονοπώλια και τους μεγαλοβιομήχανους για το κατόντημα της χώρας μας. Μόνο που δεν καταλαβαίνει ότι δείχνει τον εαυτό της και τους κρατοδίαιτους συνδικαλιστές», καταλήγει ο παραπάνω δημοσιογράφος. Φαίνεται ότι οι πιο διορατικοί αστοί αρχίζουν να βλέπουν το ρόλο του ψευτοΚΚΕ. Βέβαια χρειάστηκε το ψευτοΚΚΕ να εκστρατεύσει ενάντια στο Λαμπράκη για να χτυπήσει τόσο καθαρά και σωστά ένα έντυπο του σαν τον Οικονομικό Ταχυδρόμο.

Ο Συν απαιτεί δημοκρατία στο ρουσφέτι

Αντιγράφουμε από τη στήλη "Βηματοδότης" του κυριακάτικου Βήματος, 3 Νοέμβρη:

«Στο Συνασπισμό συγκροτήθηκε ήδη επιτροπή που ασχολείται με τα αιτήματα των πολιτών. Τι είδους αιτήματα είναι αυτά; Μα, εκείνα που ζητούν οι περισσότεροι ψηφοφόροι από τα κόμματά τους, με βασικό την εξεύρεση εργασίας! Ρουσφέτια, δηλαδή... Αλλά ρουσφέτια ιδεολογικά! Διότι άποψη των αρμοδίων του κόμματος είναι ότι οι διορισμοί στο Δημόσιο πρέπει να γίνονται κατ' αναλογία των ψήφων των κομμάτων! Όντως η Βουλή ήταν μόνο η αρχή!»

ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΕΙΣ

συνέχεια από τη σελ. 3

υπέρων Βασιλείου του Βήματος. Πόρτι του Γιάννη, του γιοτραύ και ψυχή αίμερα του αυλόγου φίλων του Κώστα Σημίτη, υπό την επωνυμία Πολιτεία.

◇ Κολασμένοι της Πολιτείας, μεταξύ των άλλων: οι (αυνοήματοι) Βάσω και Γιώργος Παπανδρέου, ο Μίμης Ανδραυλάκης (ο συγγραφέας...), ο Γ. Πρωχελίδης (ο εκσυγχρονιστής!), ο Σπυρίδης Κόκολης (ο διοικητής) και ο Ξερακιστής των ευρωλιγοφάρων, ο κοπά κόκορας Κώστος Ζουράρης.

* Κι έτσι μες στο ημίμαζ (σαν να τους έβλεπες αντίμαζους), πίνονται μνηπεις: «Μαρκος κόκορας "ηθικός"», «διοβλοκή κίτροαμένος».

Ζώνη: Στην τελική ευθεία η εκλογική μάχη

Συνεχίζεται και τελειώνει, μάλλον στο τέλος τούτης της εβδομάδας, η πάνω από δέκα μέρες περίοδος ψηφοφορίας στην επισκευαστική Ζώνη. Οι σύντροφοί μας δίνουν μια μεγάλη μάχη εκεί για την επιβίωση του συνδικάτου απέναντι στη γενικευμένη επίθεση του ψευτοΚΚΕ και του νέου, λαλιωτικού ΠΑΣΟΚ, και των διασπαστών της επιτροπής Αγώνα εναντίον τους.

Η βρώμικη, ύπουλη και λυσσαλέα επίθεση κύρια του ψευτοΚΚΕ και του Συν και του λαλιωτικού ΠΑΣΟΚ, κατά δεύτερο λόγο, ενάντια στη διεθνιστική στάση των συντρόφων μας στο Μακεδονικό δε θα πετύχει το στόχο της, που είναι η απομόνωσή τους στο λιμάνι. Όση

και να είναι η λύσσα τους και όση και να είναι η άγνοια των εργατών πάνω στα διεθνή και εθνικά ζητήματα, οι σοσιαλφασίστες θα αποτυγχάνουν πάντα σε ένα πράγμα: Στη γενική εκτίμηση και την αγάπη που έχουν οι σύντροφοί μας από τους συναδέλφους τους μέσα από τον πολύχρονο αγώνα τους. Εκτός από αυτό, οι σοσιαλφασίστες θα αποτύχουν τελικά και γιατί οι σύντροφοί μας έχουν ξεσκεπάσει τη σαμποταριστική και αντιευρωπαϊκή τους γραμμή και στο γενικό πολιτικό επίπεδο και μέσα στο λιμάνι.

Στο επόμενο φύλλο της Νέας Ανατολής θα έχουμε άρθρο για τα αποτελέσματα των εκλογών και απολογισμού αυτής της πάλης.

ΖΑΪΡ: ΒΑΛΚΑΝΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

Τελικά ο φυλετικός εμφύλιος της Ρουάντα με τις εκατοντάδες χιλιάδες νεκρούς, που σέρνεται με διακοπές από τη στιγμή της ανεξαρτησίας αυτού του κράτους στα 1962 ως τα σήμερα, μετατράπηκε σε έναν διακρατικό πόλεμο. Εδώ και λίγες βδομάδες ο στρατός της Ρουάντας έχει εισβάλει στο Ζαΐρ για να πετύχει την απόσχιση ενός τμήματός της, της περιοχής Κιβού, και την προσάρτησή του στη Ρουάντα.

Μια τέτοια εξέλιξη δεν είναι καθόλου συνηθισμένη στην Αφρική. Η Αφρική δεν έχει καθόλου το βαλκανικό σύμπτωμα της διαρκούς επαναχάραξης των συνόρων, επειδή εδώ τα κράτη, εθνικά ή πολυεθνικά, βγήκαν μέσα από την αποικιοκρατία πολύ πρόσφατα, οι αστικές ηγετικές τάξεις τους είχαν όχι μόνο την εμπειρία γενικότερα των ατέλειωτων εθνικών πολέμων που οδήγησαν στη δημιουργία των κλασικών σύγχρονων κρατών, αλλά πιο ειδικά είχαν την εμπειρία της βαλκανιοποίησης. Ήξεραν δηλαδή ότι σε συνθήκες παγκόσμιας κυριαρχίας μερικών μεγάλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων οι πόλεμοι ανάμεσα στα νέα μικρά έθνη και κράτη για διανομή εδαφών και χάραξη νέων συνόρων θα οδηγούσαν αυτές τις χώρες σε καταστροφή, καθυστέρηση και εθνική υποδούλωση από τους μεγάλους. Αυτή τους η εμπειρία επιβεβαιώθηκε και μέσα στο β' παγκόσμιο πόλεμο, όπου οι εδαφικές και εθνομειονοτικές αντιθέσεις ήταν οι δίαυλοι του φασισμού και του πόλεμου.

Πραγματικά, σε λίγες περιοχές, όσο στην Αφρική μπορούσε να διαπιστώσει κανείς τόσο σχολαστική τήρηση της τριτοκοσμικής στη σύλληψή της αρχής ότι πρέπει να γίνουν σεβαστά τα σύνορα που άφησε η αποικιοκρατία και ο β' παγκόσμιος πόλεμος. Άλλωστε αυτή η αρχή δε θα μπορούσε πουθενά αλλού να είναι τόσο ακριβή για την ύπαρξη των νέων ανεξάρτητων κρατών όσο για την Αφρική. Γιατί εδώ δεν υπάρχει κράτος που να μην αποτελείται από ένα μωσαϊκό εθνοτήτων, γλωσσών και θρησκειών και ούτε καν έθνος που να μην αποτελείται από ξεχωριστές φυλές. Κάθε γενική λοιπόν αμφισβήτηση συνόρων θα σήμαινε ανατίναξη όλης της Αφρικής.

Έτσι η αρχή αυτή τηρήθηκε από όλα σχεδόν τα αφρικανικά κράτη με συνέπεια. Εξάιρεση εδώ ήταν η πολιτική της Λιβύης απέναντι στο Τσαντ με τη λωρίδα του Αόζου και η πολιτική της Αιθιοπίας απέναντι στη Σομαλία στο ζήτημα του Ογκαντέν.

Δεν είναι ίσως τυχαίο που Λιβύη και Αιθιοπία την εποχή των εδαφικών αυτών διεκδικήσεων σε βάρος γειτονικών τους χωρών είχαν την υποστήριξη της Ρωσίας, της υπερδύναμης που παντού στον κόσμο προωθούσε και προωθεί τη γραμμή της αλλαγής των συνόρων.

Να λοιπόν που στην εποχή της υποτιθέμενης ρώσικης απουσίας ήρθε το εδαφικό ζήτημα να χτυπήσει την καρδιά της Αφρικής.

Η ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΗΣ ΡΟΥΑΝΤΑΣ

Η επίθεση της Ρουάντας στο Ζα-

ΐρ δε θα πρέπει να μερδεύει όσους βλέπουν το μικρό μέγεθος της Ρουάντας και το πελώριο Ζαΐρ. Γιατί η μικρή Ρουάντα έχει τον ίδιο στρατό με το Ζαΐρ: 35.000 στρατιώτες έναντι 40.000 του Ζαΐρ. Ο οπλισμός είναι περίπου ο ίδιος.

Ωστόσο η επίθεση της Ρουάντας, όπως σε κάθε ανάλογη περίπτωση, δεν εκδηλώνεται με έναν ολόκληρο ωμό τρόπο, αλλά πάει να βρει προσχήματα και καλύψεις στην ως τώρα έκρυθμη και πολύπλοκη εθνοφυλετική και στρατιωτική κατάσταση στην περιοχή.

Ας δούμε αυτή την κατάσταση ξεκινώντας από το ιστορικό της. Στη Ρουάντα (όπως και στο γειτονικό Μπουρούντι) η αποικιοκρατία κληρονόμησε ένα πελώριο πρόβλημα στην εποχή της ανεξαρτησίας: τη φυλετική αντίθεση των Τούτσι και των Χούτου. Οι Τούτσι, που είναι επίσης γνωστοί σαν Βατούσι, διαφέρουν με τους Χούτου μόνο στο εξωτερικό παρουσιαστικό. Κατά τα άλλα έχουν την ίδια γλώσσα και την ίδια κουλτούρα. Οι βέλγοι αποικιοκράτες, που εγκαταστάθηκαν εκεί μετά το 1917, για να διασπάσουν τις δύο φυλές, που ως τότε συμβίωναν αρμονικά, προώθησαν στην αποικιοκρατική διοίκηση τους Τούτσι. Έτσι και επειδή οι Τούτσι ήταν μειοψηφία (περίπου το 20%) το αντιαποικιοκρατικό δημοκρατικό κίνημα πήρε ανάμεσα στα άλλα και την εσωτερική μορφή Χούτου εναντίον Τούτσι. Έτσι οι Βέλγοι μετά το 1950 άρχισαν να ανεβάζουν στη διοίκηση και τους Χούτου προκειμένου να κατευνάσουν τις ενδοφυλετικές αντιθέσεις και, κυρίως, τις αντιαποικιακές και δημοκρατικές διαθέσεις των Χούτου. Όμως το κακό έχει γίνει. Ο αντιαποικιακός αγώνας φέρνει τους Χούτου στην εξουσία με τους Τούτσι δύναμη της αντίδρασης.

Το 1962 που η Ρουάντα γίνεται ανεξάρτητη το νέο ανεξάρτητο καθεστώς των Χούτου εξορίζει τους ηγέτες των Τούτσι, που τους ακολουθεί ένα μεγάλο μέρος της ρουαντέζικης ελίτ, δηλαδή το οικονομικά πιο εύπορο κομμάτι των κατοίκων της χώρας που αποτελείται κυρίως από Τούτσι. Σε έναν πληθυσμό 6 εκατομμυρίων οι 300.000 πρόσφυγες Τούτσι είναι πολλοί. Αυτοί οι πρόσφυγες καταφεύγουν στη γειτονική Ουγκάντα. Αυτοί οι πρόσφυγες επεμβαίνουν και αξιοποιούν τις εσωτερικές πολιτικές αντιθέσεις στην Ουγκάντα, δένονται με την κλίκα του Μουσεβένι, που παίρνει τελικά την εξουσία στην Ουγκάντα, και τότε εξοπλίζονται από αυτόν σαν αστακοί. Φτιάχνουν ένα κόμμα, το Λαϊκό Μέτωπο της Ρουάντα (FPR) και ένα στρατό (τον Εθνικό Στρατό Αντίστασης -NRA). Αυτός ο στρατός είναι έτοιμος να επιστρέψει εισβάλλοντας σε μια χώρα που δεν έχει πάψει να σπαράζεται από μια αιματηρή και παρατεταμένη φυλετική αντίθεση.

Αυτή η αντίθεση φτάνει στην κορυφή της όταν δολοφονείται ο Χούτου πρόεδρος της Ρουάντα Χαμπαριμάντα τον Απρίλιο του 1994. Τότε οι Χούτου στρατιωτικοί, που έχουν την εξουσία, ρίχνουν το σύνθημα της σφαγής των

Τούτσι της Ρουάντας. Σφάζονται σε λίγες μέρες 200 ως 500 χιλιάδες άνθρωποι. Μαζί με τους Τούτσι σφάζονται και οι πιο δημοκράτες και μετριοπαθείς Χούτου. Αμέσως τότε εισβάλλει ο εξόριστος στρατός των Τούτσι από την Ουγκάντα, τσακίζει τον αποδιάρθρωμένο πολιτικά και ηθικά στρατό των Χούτου και παίρνει την εξουσία με ουσιαστικό επικεφαλής του κάποιον Πολ Καγκάμε.

Το νέο καθεστώς συμπεριφέρεται αντεκδικητικά στους Χούτου και ξεκινάει με σφαγές σε μικρότερη κλίμακα. Δύο εκατομμύρια Χούτου δραπετεύουν, το ένα στο γειτονικό Ζαΐρ, και αρνούνται να επιστρέψουν, καθώς όσοι επιστρέφουν δοκιμάζουν τις δολοφονικές επιθέσεις του κράτους των νέων κυρίαρχων Τούτσι. Το χειρότερο όμως είναι ότι μ' αυτό τον τρόπο την πολιτική ηγεμονία στους εξόριστους Χούτου την παίρνουν οι σφαγείς Χούτου που καλύπτονται στρατιωτικά και πολιτικά μέσα στα στρατόπεδα συγκέντρωσης των Χούτου και ετοιμάζονται για τη δικιά τους αντεπίθεση.

Αυτήν ακριβώς τη στιγμή βρίσκουν την ευκαιρία να βάλουν το εδαφικό ζήτημα οι Τούτσι της Ρουάντας. Πιάνονται από το ότι στην περιοχή των στρατοπέδων των προσφύγων Χούτου, στην περιοχή Κιβού, ζουν εδώ και αιώνες Τούτσι του Ζαΐρ που ονομάζονται Μπανιαμουλένγκ. Στους Μπανιαμουλένγκ οι Τούτσι της Ρουάντας ανάβουν τις γνωστές αποσχιστικές φωτιές. Αυτόματα ο ζαϊρινός εθνικισμός ξεκινάει ένα κληρονομημένο από τους Τούτσι του Ζαΐρ. Αυτό διευκολύνει αφάνταστα τους επεχτατιστές της Ρουάντας, που εισβάλλουν για να βοηθήσουν τα εξεγερμένα αδέρφια τους, τους Μπανιαμουλένγκ, και καταφέρνουν να καταλάβουν όλη την επαρχία Κιβού και την πρωτεύουσα Γκόμα, ενώ για δεύτερη φορά οι πρόσφυγες Χούτου τρέχουν για να σωθούν και να συγκεντρωθούν στα μεγαλύτερα στρατόπεδα.

ΤΟ ΖΑΪΡ ΚΑΙ Η ΝΟΤΙΑ ΑΦΡΙΚΗ

Μέχρι τώρα το Ζαΐρ δεν έχει αντιδράσει στρατιωτικά. Προς το παρόν βρίσκεται σε πολιτική κρίση, καθώς ο ηγέτης του, ο έμπειρος Μομπούτου, είναι βαριά άρρωστος. Γενικά όλο το Ζαΐρ είναι άρρωστο, καθώς το καθεστώς Μομπούτου βρίσκεται σε τέλεια αποσάθρωση. Ωστόσο κανείς δεν μπορεί να κατηγορήσει τον Μομπούτου, υπόδειγμα κατά τα άλλα τριτοκοσμικού εθνικού διχτάτορα, ότι παραβίασε ποτέ σύνορα γειτόνων του. Αντίθετα, ο ίδιος και το Ζαΐρ δέχτηκαν τις επανειλημμένες έμμεσες επιθέσεις των σοβιετικών σε μια προηγούμενη περίοδο για το διαμελισμό της χώρας. Θυμόμαστε την επίθεση στις αρχές της προηγούμενης δεκαετίας των χωροφυλάκων του Τσόμπε για την απόσχιση της Κατάνγκα με κουβανο-αγκολέζικη υποστήριξη.

Επιπλέον ο Μομπούτου έπαιξε πάντα ένα θετικό ρόλο, και μάλιστα ηγετικό, στην αποσόβηση των ενδοκρατικών συγκρούσεων στα πλαίσια του Οργανισμού Αφρικανικής

Ενότητας, ενώ σχολαστικά αρνήθηκε να αξιοποιήσει τους Χούτου πρόσφυγες για μια οποιαδήποτε επέμβαση του Ζαΐρ στα εσωτερικά της Ρουάντας και του επίσης εύθραυστου Μπουρούντι (όπου και εκεί υπάρχει μια μειοψηφία Τούτσι που τώρα κυριαρχεί φασιστικά πάνω σε μια πλειοψηφία Χούτου).

Όμως τώρα το Ζαΐρ είναι υποχρεωμένο να αντιδράσει στρατιωτικά και ο ζαϊρινός λαός είναι οργανισμένος μ' αυτή την αναίτια εισβολή. Ταυτόχρονα στο πλευρό του Ζαΐρ είναι και οι περισσότερες αφρικανικές χώρες, ενώ και η Ενωμένη Ευρώπη αρχίζει να παίρνει θέση ενάντια στη Ρουάντα παρά μια αρχική περίοδο σύγχυσης. Η σύγχυση προέρχεται κυρίως από το γεγονός ότι η Ρουάντα κάλυψε την επίθεσή της ισχυρίζομενη ότι έκανε μια προληπτική κίνηση για να εμποδίσει τους Χούτου πρόσφυγες να εισβάλουν στο Ζαΐρ. Όμως πουθενά δεν εκδηλώθηκε μια τέτοια στρατιωτική κίνηση από τους Χούτου στα σύνορα. Αντίθετα, ο πρόεδρος της Ρουάντας δήλωσε ότι οι "αδελφοί Μπανιαμουλένγκ" έχουν το δικαίωμα στην ένωση των εδαφών τους με τη Ρουάντα, ενώ ταυτόχρονα για να καλυφθεί αρνείται ότι είναι ο στρατός της Ρουάντας που επιτέθηκε στο Ζαΐρ, αλλά είναι ο αντάρτικος στρατός των Τούτσι του Ζαΐρ που απελευθέρωσε από το καθεστώς Μομπούτου την περιοχή του Κιβού.

Η αλήθεια όμως της ρουαντέζικης επίθεσης αποκαλύπτεται από την απροσδόκητη για πολλούς υποστήριξη που της έδωσε ο ρωσόφιλος Μαντέλα. Αυτός ο ελεεινός πρώην κομμουνιστής, που θα γίνει σύντομα ο πιο μισητός άνθρωπος στη μαύρη ήπειρο, βγήκε και υποστήριξε ανοιχτά τη Ρουάντα την ώρα της επίθεσής της και ομολόγησε ότι η Νότια Αφρική εξοπλίζει τη Ρουάντα για να αμυνθεί αυτή σε μια "ενδεχόμενη" επίθεση των Χούτου, δίνοντας έτσι ουσιαστική πολιτική κάλυψη στους επιθετιστές στρατοκράτες

της Ρουάντας.

Αυτός ο εξοπλισμός των Τούτσι της Ρουάντας ξεσήκωσε μεγάλη αντίθεση στη μαύρη ήπειρο, ενώ τον κατάγγειλε και η Διεθνής Αμνηστεία.

Τέλος, η προεδρία Κλίντον προώθησε τις θέσεις των επιθετιστών ζητώντας κατάπαυση του πυρός στο κατεχόμενο Κιβού και διαπραγματεύσεις ανάμεσα στους εμπλεκόμενους. Αυτή είναι απευθείας υποστήριξη στους εισβολείς. Αντίθετα, η Ευρώπη παίρνει δειλά έμμεση θέση ενάντια στη Ρουάντα. Αυτό εκδηλώνεται στο ζήτημα της ανθρωπιστικής βοήθειας στους ρουαντέζους πρόσφυγες Χούτου που βρίσκονται εγκλωβισμένοι κάτω από άθλιες συνθήκες στην κατεχόμενη από τη Ρουάντα περιοχή του Κιβού. Η κυβέρνηση της Ρουάντας αρνείται να επιτρέψει να πάει η ανθρωπιστική βοήθεια στο Κιβού μέσω του Ζαΐρ, αλλά επιδιώκει να διοχετευθεί μέσω της Ρουάντας με το επιχείρημα ότι οι πρόσφυγες είναι ρουαντέζοι που κακώς δεν επιστρέφουν στη Ρουάντα.

Η Έμμα Μπονίνο, υπεύθυνη της Ευρωπαϊκής Ένωσης για τα ζητήματα της ανθρωπιστικής δράσης, απάντησε ότι η βοήθεια πρέπει να πάει στο Ζαΐρ «γιατί δεν έχουμε την εντύπωση ότι οι άνθρωποι που είναι εκεί θέλουν να επιστρέψουν στη Ρουάντα, το να τους υποχρεώσουμε να το κάνουν με το ζόρι θα ήταν εξορία» (Monde, 6/11/96). Αυτή η δήλωση σημαίνει ουσιαστικά αναγνώριση της κυριαρχίας της κυβέρνησης του Ζαΐρ στην περιοχή του Κιβού.

Ωστόσο σε κάθε περίπτωση δεν μπορούμε τίποτα να περιμένουμε από την ευρωπαϊκή επέμβαση. Η Βοσνία ήταν το μεγάλο τεστ για τον ευρωπαϊκό οππορτουνισμό. Μόνο το ίδιο το Ζαΐρ με τη βοήθεια των αφρικανικών χωρών μπορεί να διώξει τους εισβολείς έξω από το Ζαΐρ. Μόνο έτσι ο φυλετικός εμφύλιος της Ρουάντας δε θα εξελιχθεί σε έναν ενδοκρατικό πόλεμο στην καρδιά της Αφρικής.

Υπόθεση Ερνί

Ίσως οι αναγνώστες μας έχουν μάθει ότι ο γάλλος πρώην υπουργός άμυνας Σαρλ Ερνί κατηγορείται μετά θάνατον για πράχτορας της Ρουμανίας και έμμεσα της ΕΣΣΔ από έναν πρώην ρουμάνο κατάρκοπο. Ασφαλώς τέτοιες αποκαλύψεις δύσκολα διασταυρώνονται παρά μόνο ελέγχονται πολιτικά. Πολιτικά το μόνο που μπορούμε να έχουμε διαπιστώσει είναι ότι ο Ερνί εκφράζει πάντα την αντιρωσική πλευρά της γαλλικής διεθνούς πολιτικής.

Όμως δεν είναι αυτό που εδώ μας ενδιαφέρει. Είναι η αντίδραση του ρουμάνικου τύπου σε μια αποκάλυψη που έγινε εύκολα πιστευτή στη Γαλλία και σε όλη τη Δύση. Έγραψαν λοιπόν δύο από τις πιο έγκυρες ρουμάνικες εφημερίδες, η ανεξάρτητη *Adevarul* και η πρώτη σε κυκλοφορία *Evenimentul Zilei* ότι αυτή η αποκά-

λυση ήταν ένας τρόπος για να πληγούν οι σχέσεις της Γαλλίας με τη Ρουμανία την ώρα που η Γαλλία υποστήριξε την είσοδο της Ρουμανίας στο ΝΑΤΟ. Και οι δύο εφημερίδες ισχυρίζονται ότι πρόκειται για προβοκάτσια της Κ.Γ.Β.

Η *Adevarul* γράφει: «*Το χταπόδι της Κ.Γ.Β. κατευθύνει ξανά τα πλοκάμια του ενάντια στα βασικά συμφέροντα της Ρουμανίας*», ενώ η *Zilei* διαπιστώνει ότι «*ο διεθνής Τύπος επαναλαμβάνει σαν ηχώ τη δηλητηριώδη εκστρατεία των ρώσικων μυστικών υπηρεσιών*».

Τα Βαλκάνια έχουν υποφέρει πολύ και ξέρουν να διακρίνουν την αληθινή δύναμη της υποτιθέμενης ψόφιας υπερδύναμης. Χωτρικά, άλλωστε, μόνο στη χώρα μας δεν είναι "καθώς πρέπει" να χτυπάει κανείς τη Ρωσία.

